

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

19 Ο Άρχων του
Κόσμου

Ο ΑΡΧΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ Πύρινο "Ον!"

ΕΝΑΣ άντρας περπατάει σ' έναν κεντρικό δρόμο της Νέας Υόρκης. Είναι μέρα και ὁ δρόμος είναι γεμάτος αυτοκίνητα και διαβάτες, πού πηγαиноέρχονται πολυάσχολοι, άλλοι χαρούμενοι, άλλοι αδιάφοροι κι' άλλοι λυπημένοι.

Ὁ άνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάμε, είναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνώτεροὺς ἀξιωματούχους τῆς ἀστυνομίας και πηγαίνει θιαστικά σὲ μιὰ σπουδαία συνεδρίαση, πού πρόκειται νὰ γίνη σὲ λίγα λεπτά.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο, ἀπίστευτο και ἀνεξήγητο.

Ἀπὸ τὸν ἀέρα ψηλὰ χαμηλώνει πρὸς τὸ δρόμο μιὰ ἀλλόκοτη μορφή. "Ἐχει σχῆμα ἀνθρώπου, μὰ είναι ἀνέστη και διάφανη σὰν νὰ είναι φτιαγμένη ἀπὸ ἀτμό! Ἡ μορφή αὐτὴ κυματίζει ἀχνὰ στὸν ἀέρα και τὸ μόνο τῆς σημεῖο πού είναι ἔντονο είναι δυὸ μεγάλα, μαύρα γουρλωτά και ἀγρία μάτια, πού ἔχουν βλέμμα διαβόλου!

Καθὼς ἡ ἀνέστη μορφή κατεβαίνει, ὁ ἀξιωματοῦχος τῆς ἀστυνομίας ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ θεβαιωθῇ ἀν τὴν βλέψη πραγματικά ἡ

άν είναι πλάσμα της φαντασίας του.

Δέν προλαβαίνει όμως να θγάλη τα συμπεράσματα του, όταν ή μορφή με τὰ ἀλλόκοτα μάτια φτάνει κοντά του. Τὸ παράξενο ἀνέερο ὄν τὸν ἀγκαλιάζει με τὰ ἀχνὰ μπράτσα του καὶ με τὰ αὐλα χεῖλη του τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο. "Επειτα, ἀνυψώνεται πάνω στὸν ἀέρα καὶ χάνεται!

Κάτι τρομερὸ παθαίνει τώρα ὁ ἀξιωματοῦχος τῆς ἀστυνομίας. Νοιώθει τὸ μυαλό του νὰ σαλεῖται καί... ξεχνάει τὰ πάντα! Ξεχνάει τὸ ὄνομά του, ξεχνάει ποῦ πηγαίνει, ξεχνάει τὴν οἰκογένειά του καὶ τὸ σπίτι του! Καὶ ἀρχίζει νὰ περιπλανιέται μέσα στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, χωρίς νὰ ξέρη ποῖς εἶναι καὶ ποῦ πηγαίνει...

Μιά γυναῖκα ντύνεται διαοτικά μέσα στὸ δωμάτιό της. Εἶναι γεμάτη χαρά, γιατί σὲ λίγο θὰ ὑποδεχτῇ στὴν προκυμαία τὸν ἄντρα της, ποῦ εἶναι ναυτικός καὶ γυρίζει στὴν πατρίδα του. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα ταξίδι δυὸ χρόνων!

Καθὼς ντύνεται, ἡ γυναῖκα, ποῦ εἶναι ὁμορφὴ καὶ νέα, σιγομουρμουρίζει ἓνα εὐθυμο τραγουδάκι καὶ κάνει σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Θὰ πάρη τὸν ἄντρα της καὶ θὰ πάνε νὰ περάσουν μερικὲς ἐβδομάδες στὴν ἐξοχή και...

Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ τρόμου θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος της. Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο μπαίνει μιὰ παράδοξη ἀνάρρη, ἀχνὴ μορφή με σχή-

μα ἀνθρώπου καὶ μεγάλα, μαῦρα γουρλωτὰ μάτια, γεμάτα κακία καὶ ἀγριότητα!

Τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ πλάσμα τὴν ἀγκαλιάζει, τὴ φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ χάνεται θγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο!

Ἡ γυναῖκα ξεχνάει πῶς ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ ὑποδεχτῇ τὸν ἄντρα της. Χωρὶς νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν τουαλέττα της, θγαίνει ξέω, μὴν ξέροντας ποιά εἶναι καὶ ποῦ πηγαίνει, καὶ χάνεται μέσα στὰ πλήθη τῆς μεγάλης πολιτείας! Εἶναι ἓνα δυστυχισμένο πλάσμα χωρὶς μνήμη καὶ χωρὶς παρελθόν!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνας νέος, ποῦ διασχίζει με θιαστικά θήματα μιὰ ἐξοχικὴ λεωφόρο, δέχεται κι' αὐτὸς μιὰ παρόμοια ἐπίθεση. Βλέπει ξαφνικά νὰ κατεβαίνει ἀπὸ ψηλὰ μιὰ σχεδὸν αὐλὴ μορφή, ἓνα ἀνέερο ὄν με μεγάλα γουρλωτὰ μάτια, καὶ νὰ πλησιάσῃ γοργὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸ «ὄν» κάνει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, μὰ ὁ νέος ἀντιστέκεται. Σφίγγει τὴ γροθιά του καὶ χτυπάει τὸν ἀλλόκοτο ἀντίπαλό του. Ἡ γροθιά συναντᾷ πολὺ μικρὴ ἀντίστασι, γιατί τὸ κορμὶ τοῦ «ὄντος» εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ μιὰ ὕλη ποῦ μοιάζει με ζελατίνα!

Μιὰ κραυγὴ πόνου θγαίνει ἀπὸ τὸ «ὄν», ποῦ τραβιέται πρὸς τὰ πίσω!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι φριχτό. Τὸ σχεδὸν αὐλὸ κορ-

μὶ τοῦ μυστηριώδους πλάσματος ἀρχίζει νὰ πάλ्लη καὶ νὰ παίρνῃ ἓνα ρόδινο χρώμα! Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὸ ρόδινο χρώμα γίνεται κόκκινο καὶ ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ «ὄντος» γίνεται μιὰ μᾶζα ἀπὸ... φλόγες ποὺ ἀναδεύουν στὸν ἀέρα!

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη φρίκη καὶ τρόμο, ὁ νέος μαρμαρώνει μπροστὰ στὴ καταπληκτικὴ αὐτὴ θέαμα. Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀμυνθῇ. Τὸ φλόγινο «ὄν» τὸν τυλίγει μὲ τὰ πύρινα μπράτσα του. Ὁ νέος σπαράζει σπασμωδικά, σὰν νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ κορμὶ του ἡλεκτρικὸ ρεῦμα ὕψη λῆς ἐντάσεως, καὶ πέφτει νεκρός!

Τὸ «ὄν» ξεμακραίνει γοργά, ἐνῶ οἱ φλόγες του σβήνουν καὶ τὸ κορμὶ του γίνεται πάλι ἀχνὸ καὶ ἀνάερο!

Ἕνας βοσκός, ποὺ παρακολούθησε τὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴν πλαγιά ἐνὸς κοντινοῦ λόφου, γυρίζει χλωμός σὰν νεκρός καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, μουρμουρίζοντας:

— Θέε μου! Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μου; Ἡρθε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου!

Ἄλλοι καὶ φλογάνθρωποι!

Μέσα στὸ σπινθὴρ τοῦ δημοσιονόμου Τζιμ Μπάρτον ποὺ ὁρίζεται σὲ μιὰ ἰσχυρὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι γεμάτη παραγῇ καὶ ἀνησυχία. Ὁ Τζιμ, ἡ γυναῖκα του Ἴλσα, ὁ γιὸς τους Ντάι κι' ἡ κόρη τους

Νι.άνα, καθισμένοι στὸ τραπέζι, τρῶνε ἀνόρεχτα, ἀκούγοντας μιὰ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή. Μαζί τους τρῶνε καὶ τρία ἄλλα πλάσματα: Τὸ Ξ-να εἶναι ὁ συνάδελφος τοῦ Τζιμ Μπιλ Φάκτ, ἓνας μικρὸς σωματὸς ἄντρας σχεδὸν νάνος, μὲ κωμικὸ πρόσωπο καὶ μεγάλη μύτη, ποὺ ὅλοι τὸν ξέρουν μὲ τὸ παρατσούκλι Κοντοστούπη.

Τὸ δεύτερο εἶναι ἓνα ἀλλόκοτο πλάσματάκι μισὸ στὸ μπόδι ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη. Τὸ σῶμα του ἔχει ἀνθρώπινο σχῆμα, ἀλλὰ στὸ πρόσωπο, ἀντὶ γιὰ μύτη καὶ στόμα, ἔχει ἓνα μεγάλο ράμφος πουλιού. Τὸν φωνάζουν Τσιπιτσιπί, γιατί, ὅταν θυμῶνεται καὶ ἐπιτίθεται, ἀφήνει μιὰ πολεμικὴ κραυγὴ ποὺ μοιάζει μὲ «τσιπιτσιπί!»

Στὸν ὦμο τοῦ Κοντοστούπη εἶναι καθισμένη ἡ Νάι-

Ναί, μιά μικροσκοπική μαϊμουδίτσα, που απλώνει κάθε τόσο τὰ χέρια της και κλέβει διαλεχτούς μεζέδες από τὸ πιάτο τοῦ νάνου!

— Νάϊ-Νάϊ!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης θυμωμένος μετὸ στόμα μπουκωμένο ἀπὸ φαί. Γιαψε νὰ μοῦ κλέβης τὸ φαί, γιὰ νὰ μὴ με κάνης νὰ σε φάω στὸ τέλος ψητή!

Τὸ ραδιόφωνο λέει με βαρειά, σοβαρὴ φωνή:

«Δυστυχῶς ἔχουμε νὰ ἀναγγεῖλουμε κάτι πολὺ δυσάρεστο στοὺς ἀκροατὰς μας! Ἡ Ἀμερικὴ καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος διατρέχουν ἓναν πολὺ σοβαρὸ καὶ πολὺ παράξενο κίνδυνο. Ἀλλόκοτα ὄντα, ποὺ κανένας δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ ἦλθαν, ἐνεργοῦν μιά ἀπὸ τίς τρομακτικότερες ἐπιθέσεις, ποὺ ἔχει ποτὲ ὑποστῇ ἡ ἀνθρωπότης! Τὰ ὄντα αὐτὰ — ἅς τὰ ὀνομάσουμε "Αὐλοὺς μιά καὶ δὲν ξέρουμε τὸ ὄνομά τους — εἶναι ἀχνὰ καὶ ἀνάερα, σὰν φαντάσματα. Κατεβαίνουν ἀπὸ ψηλά, ἀγκαλιάζουν τοὺς διαβάτες, τοὺς φιλοῦν στὸ μέτωπο καὶ φεύγουν πάλι. Ὅσοι φιληθοῦν ἔτσι ἀπὸ τοὺς "Αὐλοὺς χάνουν ἀμέσως τὴ μνήμη τους καὶ γίνονται πλάσματα χωρὶς παρελθόν, χωρὶς παρόν καὶ χωρὶς μέλλον! Ἀντολήμηση κανεῖς νὰ τοὺς ἀντισταθῇ, οἱ "Αὐλοὶ μεταβάλλονται σὲ μιά μᾶζα ἀπὸ φλόγες, σὲ Φλογάνθρωπους, καὶ κεραυνοβολοῦν τὰ θύματά τους!

»Σὲ πόλεις, ὅπου ἐσημει-

ώθησαν πολλὲς τέτοιες ἐπιθέσεις, ἔχει ἀρχίσει νὰ διασπείρεται πανικός μεταξὺ των κατοικῶν! Αὐτὸ οὐδὲν εἶναι σωστό! Πρέπει ὅλοι μας νὰ διατηρήσουμε τὴν ψυχραιμία μας καὶ νὰ βοηθήσουμε τὰ ὄργανα τοῦ κράτους στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ τρομερὸ αὐτὸ αἰνίγμα καὶ νὰ ὀρουν τὸν τρόπο νὰ ἀποκρούσουν τὴν πρωτοφανὴ αὐτὴ ἐπίθεσι.

» Ὅλοι μας πρέπει νὰ κινηθοῦμε γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ ἀπειλή των Αὐλῶν καὶ τῶν Φλογάνθρωπων! Ἐκεῖνος ὅμως, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τὸν κίνδυνο αὐτὸ καὶ νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ποὺ γέννησε ἡ γῆ, ὁ πῶς δυνατὸς ἀνθρώπος τῶν αἰώνων, ὁ ξακουστός Ὑπεράνθρωπος! Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ δυὸ θαυμαστά παιδιὰ του, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή, ἔχουν προσόντα καταπληκτικὰ γιὰ ἀνθρώπους. Ἡ δύναμί τους εἶναι ἀφάνταστη καὶ ἡ ἀντοχὴ τοῦ κορμιοῦ τους τρομακτικὴ. Τὸ σῶμα τους ἔχει τὴν ἐλαστικότητά καὶ τὴ σκληρότητα τοῦ ἀτσάλιου καὶ οἱ σφαῖρες καὶ τὰ χτυπήματα δὲν τοῦ κάνουν τίποτα!

» Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ... πετοῦν!... Εἶναι ἀγνωστο γιὰτὶ διαφέρουν τόσο πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἰσως δὲν προῆρ

χονται από αυτή τη γη, αλλά από κάποιον άλλο πλανήτη ή άστρο του σύμπαντος!

»Κάνουμε, λοιπόν, έκκλησι προς τους 'Υπερανθρώπους και τους καλούμε να βοηθήσουν την ανθρωπότητα στην κρίσιμη αυτή στιγμή...»

Τò ραδιόφωνο σωπαίνει. 'Ο Τζίμ Μπάρτον και οί δικοί του κυττάζουντα μεταξύ τους με τὰ φρύδια ζαρωμένα. 'Ο Κοντοστούπης μουρμουρίζει:

— Νάτα μας πάλι! Μπλε-ξιές και ιστορίες και λαχτάρες θάχουμε! Τρομάρες και αγωνίες και... λιποθυμίες! "Αχ! "Αν ήμουν ό 'Υπεράνθρωπος, οάν έσένα Τζίμ, θά καθάριζα μιά και καλή τόν κόσμο από κάθε παλιάνθρωπο και θά ήσυχάζαμε έτσι για πάντα! Δηλαδή, έδω που τὰ λέμε, μπορώ και ως Κοντοστούπης νά τò κάνω αυτό γιατί — όπως ξέρουν όλοι — είμαι ό-πιό... σκληρός άντρας του κόσμου! Μόνο που με πιάνει κάθε τόσο ή καρδιά μου κι' αυτό με έμποδίζει νά δράσω! "Αν όμως...

'Η "Ελσα βουλώνει τ' αυτιά της λέγοντας:

— Πάψε, λοιπόν, Κοντοστούπη! Τί φλυαρία είναι αυτή;

— Χά, χά, χά!, κάνει ό Τριπιτοίπ. Κάθε φορά που τόν πιάνει ό φόβος, τόν πιάνει και φλυαρία! Θέλεις νά τόν κάνω νά.. λιποθυμήση, "Ελσα, για νά μās αφήση ήσυχους;

— 'Υπεράνθρωπε!, είπε 'Ε κ ε ι-ν ο ς. Αυτή τη φορά θά νικήσω!

'Ο Κοντοστούπης αγριεύει.

— 'Εσύ θά με κάνης νά λιποθυμήσω, ρέ μπασμένο; γρυλλίζει. Θά σέ αρπάξω και...

— Σιωπή!, λέει ό Τζίμ. "Ακούσατε τί είπε τò ραδιόφωνο! 'Ο 'Υπεράνθρωπος και τὰ παιδιά του, πρέπει νά δράσουν! 'Εμπρός, Ντάνυ! 'Εμπρός, Ντιάνα!

Τò κοριτσάκι σηκώνεται και βγαίνει από τò δωμάτιο. 'Ο Τζίμ κι' ό Ντάνυ σηκώνονται κι' αυτοί, βγάζουν τὰ κοστούμια τους, τὰ γυρίζουν από την ανάποδη και τὰ φορούν πάλι.

‘Ο Τζίμ είναι τώρα ντυμένος με μιά κόκκινη εφαρμοστή στολή, με μιά χρυσοκέντητη άσπρη μπέρτα στους ώμους. Στὸ στήθος του είναι κεντημένο με χρυσή κλωστή ένα «Υ». Αυτό είναι τὸ σημά του ‘Υπεράνθρωπου! ‘Ο δημοσιογράφος Τζίμ Μπάρτον και ὁ ξακουστός ‘Υπεράνθρωπος είναι τὸ ἴδιο πρόσωπο!

‘Ο Ντάνυ φορεῖ μιά κίτρινη στολή με άσπρη μπέρτα και κόκκινα κεντήματα. Είναι ὁ γυιὸς τοῦ ‘Υπεράνθρωπου, ὁ Κεραυνός, τὸ παιδί—θαῦμα, τὸ ἰνδαλμα τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου!

‘Η Ντιάνα ξαναγυρίζει στὸ δωμάτιο. Είναι τώρα ντυμένη μ’ ἕνα κόκκινο φόρεμα, με χρυσή ζώνη και χρυσόχρωμα μποτάκια. Στους ὤμους της κρέμεται μιά άσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Είναι ἡ ‘Αστραπή, ἡ κόρη τοῦ ‘Υπεράνθρωπου, τὸ κορίτσι—θαῦμα, ἡ λατρευτὴ ὄλων τῶν κοριτσιῶν κι’ ὄλων τῶν ἀγοριῶν τοῦ κόσμου!

— Τζίμ!, λέει ἡ “Ελσα στὸν ‘Υπεράνθρωπο. Φοβάμαι πολὺ γιὰ σένα και γιὰ τὰ παιδιά! Οἱ ἀντίπαλοι ποὺ ἔχετε νὰ ἀντιμετωπίσετε τώρα, δὲν είναι σὰν τοὺς ἄλλους! Είναι ἀλλόκοτα πλάσματα, ποὺ ἔχουν θγιῆ ἴσως μέσα ἀπὸ τὴν Κόλαση!

— Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. ‘Απὸ τὴν... Κόλαση! Μὴ μοῦ λὲς τέτοιες κουβέντες, “Ελσα! Λὲς νὰ είναι... βελζεβούλῃδες! ‘Ο

‘Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι’ ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ! Ξορκισμένοι νᾶναι με τὸν ἀπήγανο!

— Μὴ φοβάσαι, “Ελσα! λέει ὁ ‘Υπεράνθρωπος. Δὲ βρέθηκε ἀκόμα ὁ ἀντίπαλος ποὺ θὰ μᾶς ἐξοντώσῃ! “Οσο γι’ αὐτὸ ποὺ λὲς, δὲν ἔχεις δίκιο! Κανένας ποτὲ δὲ θγιῆκε ἀπὸ τὴν Κόλαση! Τὰ πλάσματα αὐτά, οἱ “Αὔλοι ἢ οἱ Φλογάνθρωποι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι φαντάσματα ὅπως λὲς. Είναι πραγματικά ὄντα και θὰ ὑπάρχῃ οἶγουρα κάποιος τρόπος νὰ τὰ ἐξολοθώσῃ κανεῖς! Κεραυνέ, “Αστραπή! Πᾶμε!

— ‘Αμέσως, πατέρα!, λέει ὁ Κεραυνός. Χάρηκα πολὺ ποὺ θὰ ἔχουμε δρᾶσι πάλι, ἀν και λυποῦμαι κάπως ποὺ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σταματήσω γιὰ λίγο τὰ πειράματά μου.

— Ποιὰ πειράματα, Ντάνυ; ρωτᾷ ὁ ‘Υπεράνθρωπος. ‘Ο Κεραυνός κι’ ἡ ‘Αστραπή κυττάζουνται πονηρά.

— Προδόθηκα χωρὶς νὰ τὸ θέλω, Ντιάνα!, λέει ὁ Ντάνυ. Πατέρα, ἡ Ντιάνα κι’ ἐγὼ κάναμε πειράματα με τὴ συσκευὴ ἀσυρμάτου ποὺ ἔχω φτιάξει. “Εχουμε ἀνακαλύψει ἕνα νέο ραδιόκυμα, ποὺ ἐπιδρᾷ με ἀλλόκοτο τρόπο πάνω στους ὀργανισμοὺς τῶν ζώων! “Όταν τελειώσουμε μ’ αὐτὴ τὴν ἀποστολή, θὰ συνεχίσουμε τὰ πειράματά μας! Πᾶμε τώρα!

Οἱ τρεῖς ‘Υπεράνθρωποι βγαίνουν στὴ θεράντα, ἀπλῶς νουν τὰ μπράτσα τους, λυγι-

ζουν και τεντώνουν τὰ γόνατά τους και πετοῦν μέσα στὴ νύχτα!

Πάλη μὲ τοὺς
Φλογάνθρωπους!

Ἡ ἀπέραν-
τη μεγαλού-
λι εἶναι σχεδὸν
ἔρημη. Στοὺς
δρόμους κυ-
κλοφοροῦν ἐ-
λάχιστοι ἄν-
θρωποι, οἱ πιὸ
τολμηροί, ἐ-
κείνοι ποὺ ἔ-
χουν τὸ θάρ-
ρος νὰ ἀψηφή-
σουν τὴν τρο-
μερὴ ἀπειλὴ
τῶν "Αὔλων.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι προσ-
γειώνονται μέσα σ' ἓναν ἀπὸ
τοὺς κεντρικοὺς δρόμους.

— Δὲν πρέπει νὰ χωριστοῦ-
με!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.
Δὲν ξέρουμε ἀκόμα πόσο κα-
κὸ μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν
τὰ πλάσματα αὐτὰ καὶ εἶναι
πιὸ σωστὸ νὰ εἴμαστε ὅλοι
μαζί. Θὰ βαδίζουμε μόνο χω-
ριστά. Μπροστὰ ὁ Ντάνυ, ἔ-
πειτα ἡ Ντιάνα καὶ πίσω-πί-
σω ἐγώ γιὰ νὰ σᾶς θλέπω
καὶ τοὺς δύο.

Προχωροῦν ἔτσι μέσα στὸ
δρόμο. Κάθε τόσο συναντοῦν
κανένα διαβάτη, ποὺ γουρ-
λώνει τὰ μάτια του καὶ μουρ-
μουρίζει μὲ χαρά:

— Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ
τὰ παιδιὰ του! Δόξα σοι ὁ
Θεός! Μποροῦμε τώρα νὰ
κοιμόμαστε ἡσυχῇ! Οἱ Ὑ-

περάνθρωποι θὰ δράσουν κε-
ραυνοβόλα!

Καὶ προσπερνάει, χαιρετῶν
τας μὲ σεβασμὸ τοὺς μεγα-
λύτερους προστάτες ποὺ γνώ-
ρισε ποτὲ ὁ κόσμος!

Πιὸ πέρα, ἓνας ὑψηλόσω-
μος ἄντρας περπατᾷ μπρὸς
ἀπὸ τὸν Κεραυνό, χωρὶς νὰ
ὑποψιάζεται πῶς τὸν ἀκολου-
θοῦν οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄνθρω-
ποι τοῦ κόσμου.

Ξαφνικά, μιὰ ἀλλόκοτη
μορφή κάνει τὴν ἐμφάνισί
της σιὸν ἀέρα! Εἶναι ἓνα ἀ-
χνό, ἀνέερο σῶμα, ποὺ κα-
τεβαίνει γοργὰ καὶ ἀθόρυ-
θα πρὸς τὸν ἀνύποπτο δια-
βάτη. Εἶναι ἓνας "Αὔλος!

Ὁ Κεραυνὸς βλέπει τὸ ἐ-
ξώκοσμο δν! Χτυπάει τὰ πό-
δια του χάμω, ἀπογειώνεται
σὰν βολίδα καὶ πετάει πρὸς
τὸν "Αὔλο!

Συναντιέται μαζί του ἓνα
μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
τοῦ διαβάτη, ποὺ δὲν ἔχει ἀν-
τιληφθῇ ἀκόμα τὸν κίνδυνο
ποὺ διατρέχει!

Τὰ ἀχνὰ μπράτσα τοῦ "Αὔ-
λου ἀπλώνονται νὰ ἀγκαλιά-
σουν τὸ παιδί-θαῦμα, μὰ ὁ
Κεραυνὸς εἶναι πιὸ γρήγορος.
Ἡ μικρὴ γροθιά του σφίγγε-
ται καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς μὲ τρομακτικὴ ὀρμή.

Ἡ γροθιά τοῦ Ντάνυ χτυ-
πάει τὸν "Αὔλο στὸ στήθος
καὶ χώνεται βαθειὰ στὸ σῶ-
μα του! Εἶναι σὰν νὰ χώνε-
ται μέσα σὲ ζελατίνα ἢ σὲ
ἀραιὸ ζυμᾶρι!

Ἀφήνοντας μιὰ σφυριχτὴ
κραυγὴ πόνου ὁ "Αὔλος τι-
νάζεται πρὸς τὰ πίσω σαλεῖ-

οντας σπασμωδικά τὰ μέλη του.

Ο διαβάτης σηκώνει τὸ κεφάλι του, βλέπει τί γίνεται στὸν ἀέρα ἀπὸ πάνω του καὶ τὸ βάζει πανικόβλητος στὰ πόδια οὐρλιάζοντας ὑστερικά!

Καὶ τότε τὸ ἀχνὸ κορμὶ τοῦ "Αὐλοῦ παθαίνει μιὰ καταπληκτικὴ ἀλλαγὴ. Γίνεται ρόδινο καὶ πάλλει παράξενα. Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἔχει γίνει μιὰ μᾶζα ἀπὸ φλόγες, ποὺ διατηρεῖ μὲ χονδροειδῆ τρόπο τὸ ἀνθρωποειδὲς σχῆμα της!

Πρὶν ὁ Κεραυνὸς προλάβῃ

Ο Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστράπη ἔκαναν πειράματα μ' ἓνα ραδιοπομπό.

νὰ ἐπιτεθῇ καὶ πάλι, ὁ Φλογάνθρωπος ρίχνεται ἐναντίον του μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα.

Τὰ πύρινα μπράτσα του ἀγκαλιάζουν τὸ γυιὸ τοῦ Ὑπεράνθρωπου κι' ὁ Ντάνυ νοιώθει ἓνα δυνατό κλονισμό, σὰν νὰ τὸν διαπερνᾷ ἓνα ἡλεκτρικὸ ρεῦμα ὑψηλῆς ἐντάσεως! Τὸ κορμὶ του πονεῖ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ αὐτὴ καὶ τὸ κεφάλι του ζαλίζεται. Μὰ δὲν παθαίνει τίποτα περισσότερο. Τὸ σῶμα του, ὅπως καὶ τὸ σῶμα τοῦ πατέρα του καὶ τῆς ἀδερφῆς του, ἔχει τόση μεγάλη ἀντοχὴ ὥστε ἀκόμα καὶ τὸ πιὸ δυνατό ἡλεκτρικὸ ρεῦμα δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάνει κακό!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, τὸ παιδί — θαῦμα μένει ἀσάλευτο μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φλογάνθρωπου. Ἐπειτα δρᾷ μὲ κεραυνοβόλα γρηγοράδα.

Τὰ μπράτσα του ἀπλώνονται καὶ τὰ χέρια του ἀρπάζουν τὸ κορμὶ τοῦ Φλογάνθρωπου ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τὰ δάχτυλά του πονοῦν ἀπὸ τὸ ἀγγιγμὰ αὐτό, μὰ σφίγγουν μὲ δύναμι τὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου του, ποὺ μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες πρὶν τὸ σκεπάζουν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μαλακὸ σὰν ζυμαρί!

Ο Φλογάνθρωπος ἀφήνει πάλι μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ τὰ χέρια του παρατοῦν τὸ κορμὶ τοῦ Ντάνυ καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν χτυπώντας τὸ παιδί στὸ κεφάλι!

Ο Κεραυνὸς χάνει τὶς αἰσθήσεις του! Τὸ κεφάλι του

είναι τὸ πῶς εὐαίσθητο σημείο τοῦ σώματός του, γιατί τὰ κόκκαλά του δὲν ἔχουν δέσει ἀκόμα ἐντελῶς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπή φτάνουν στὸ μεταξὺ γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Κεραυνό. Τὴν ἴδια ὥρως στιγμή, συμβαίνουν δυὸ πράγματα : ὁ Κεραυνὸς συνέρχεται καὶ μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά τινάζει μακριὰ του τὸν πύρινο ἀντίπαλό του καὶ ἀπὸ τὸν ἀέρα κατεβαίνουν γοργὰ δεκάδες... "Αὐλοί!

Κατεβαίνουν δυὸ-δυό, σὰν ἕνας μικρὸς στρατὸς ποὺ προχωρεῖ στὴ μάχη, καὶ ὁρμοῦν ὅλοι μαζί ἐναντίον τῶν Ὑπεράνθρωπων.

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι καταπληκτικὸ καὶ φαντασμαγορικὸ! Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή ἀρχίζουν νὰ μοιράζουν γροθιές μὲ μεγάλη γρηγοράδα καὶ ὀρμή!

Τὰ χτυπήματά τους, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν ἀκόμα καὶ μεγαθήρια, δὲν ἐξοντώνουν τοὺς "Αὐλοὺς, γιατί τὸ κορμὶ τους ἀνέερο καὶ μαλακὸ ὅπως εἶναι, ὑποχωρεῖ καὶ δὲν τσακίζεται!

"Ενας-ἕνας ὅμως οἱ "Αὐλοὶ γίνονται Φλογάνθρωποι καί, σὲ λίγο, οἱ φίλοι μας εἶναι περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀλλόκοτα πύρινα ὄντα, ποὺ τοὺς διοχετεύουν ἕνα δυνατὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα σὲ κάθε ἀγγιγμὰ τους!

Καθὼς μάχεται ὁ Ὑπεράνθρωπος, χτυπώντας καὶ ξαναχτυπώντας τοὺς Φλογάνθρω-

— Σέ... κεραυνοβολῶ! εἶπε ὁ Κοντοστούτης.

ποὺς χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα, σκέπτεται:

«Αὐτὴ εἶναι ἡ πῶς δύσκολη καὶ πῶς ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ ποὺ ἔχω ἀναλάβει ποτέ! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συναντῶ ἀντιπάλους, στοὺς ὁποίους οἱ γροθιές μου νὰ μὴ κάνουν κανένα κακό! Ὅπωςδήποτε, τὰ πλάσματα αὐτὰ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό! Μήπως εἶχε δίκιο ἡ "Ελσα, δὲν ἔλεγε πῶς οἱ "Αὐλοὶ γῆ-καν ἀπὸ τὴν Κόλαση;»

Καταλαβαίνει ὁ Ὑπεράνθρωπος ὅτι ἡ ἐπίθεσις δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος τρόπος γιὰ

νά καταπολεμηθούν τὰ τέρατα αὐτά. Πρέπει νά μάθῃ πρῶτα περισσότερα πράγματα γιὰ τοὺς Ἀύλους, νά πληροφορηθῇ ἀπὸ ποῦ προέρχονται, ποιὲς εἶναι οἱ ἰδιότητές τους καὶ ποιὸ εἶναι τὸ τρωτό τους σημεῖο! Καὶ γιὰ νά τὰ μάθῃ αὐτά πρέπει νά χρησιμοποιήσῃ, ὅχι τὴ δύναμί του, ἀλλὰ τὴν πονηριά του καὶ τὴν πανουργία του!

Ἐτοιμάζεται νά φωνάξῃ στὰ παιδιά του νά σταματήσουν τὴ μάχη καὶ νά ἀποσυρθοῦν, ὅταν βλέπει κάτι ποὺ τὸν κάνει νά νοιώσῃ ἕνα παγερό ρίγος στὴν πλάτη!

Χουίχοῦ!

ἸΓΑ μέτρα πιὸ πέρα, στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, στέκεται ἕνας πανύψηλος ἄντρας μὲ μαῦρο κοστοῦμι καὶ μακρὸ μαῦρο μανδύα. Ἔχει τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στήθος του καὶ ἕνα διαβολικὸ χαμόγελο εἶναι χαραγμένο στὸ πρόσωπό του. Τὰ χαρακτηριστικά του εἶναι σατανικά καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ ἀπερίγραπτη κακία.

Εἶναι Ἐκεῖνος! Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος τῶν Ὑπεράνθρωπων, ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές, ὁ τρομερώτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους!

Πολλές φορές ὡς τώρα εἶχε συγκρουσθῇ μαζί του ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ πάντα τὸν ἔχει νικήσει, χωρὶς ὅμως νά μπορέσῃ νά τὸν ἐξοντώσῃ, γιὰ

τὶ οἱ ἱκανότητες Ἐκεῖνου ξεπερνοῦν κάθε φαντασία!

Ἡ δύναμι τῆς θελήσεώς του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε συγκεντρώνοντάς τὴν στὰ μάτια του, μπορεῖ μ' ἕνα βλέμμα νά κεραυνοβολήσῃ κυριολεκτικὰ ἕναν ἄνθρωπο!

Ἐκεῖνος ἔχει, ἐξάλλου, τὴν ἱκανότητα νά ἀλλάξῃ μορφή καὶ νά γίνεταί ἀπὸ ἄνθρωπος λιοντάρι, γάτα, πουλί, πέτρα, ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο θέλει. Βέβαια, οἱ ἀλλαγές αὐτές στὴ μορφή δὲν συμβαίνουν στὴν πραγματικότητα. Μὲ τὴ δυνατὴ θέλησί του, Ἐκεῖνος κάνει τοὺς ἄλλους νά τὸν βλέπουν μὲ ὅποια μορφή θέλει αὐτός!

— Ἐκεῖνε!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος κατάπληκτος προσπαθώντας νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ πύρινο ἀγκάλιασμα μερικῶν Φλογάνθρωπων. Ζῆς, λοιπόν! Δὲ σκοτώθηκες μαζί μὲ τὸ ἀεροπλάνο στὴ ζούγκλα τῆς Παραγουάης; (*)

— Ὁχι, Ὑπεράνθρωπε!, ἀπαντάει μὲ τὴ θαθεὶά ὑπόκωφη φωνή του ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές. Δὲν εἶναι εὐκολο νά σκοτωθῶ ἐγώ, ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου! Ξαναγύρισα! Καὶ ξαναγύρισα μὲ τὸν τρομερώτερο στρατὸ ποὺ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος! Οἱ στρατιῶτές μου, οἱ Ἀῦλοι ἢ Φλογάνθρωποι, ὅπως τοὺς ὠνόμασε πολὺ σωστά τὸ ραδιόφωνο, εἶναι ἐντελῶς ἄτρω-

(*) Διάβασε τὸ τεύχος 18, καθώς καὶ τὰ πέντε πρὶν ἀπὸ αὐτὸ τεύχη.

τοι! "Όπως είδες, ακόμα και οί γροθιές σου δέν τούς κάνουν τίποτα! Τούς εξοργίζουν μόνο και τούς κάνουν νά μεταβάλλωνται από "Αὔλοι σέ Φλογάνθρωπους! "Αμφιβάλλεις τώρα, "Υπεράνθρωπε, ὅτι εἶμαι πραγματικά ὁ "Αρχων τοῦ Κόσμου καί ὅτι μπορῶ νά καταστρέψω τὸ ἀνθρώπινο γένος;

— Δέν τὸ ξέρουμε αὐτὸ ἀκόμα!, λέει ὁ "Υπεράνθρωπος. Ποῦ τὰ θρήκες τὰ φριχτά αὐτὰ ὄντα;

"Ο ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές γελάει κοροϊδευτικά.

— Χά, χά, χά! Θέλεις νά μάθης γιὰ τούς "Αὔλους μου γιὰ νά θρῆς κανένα τρωτὸ σημεῖο τους, ἔ; Δέ θὰ θρῆς κανένα! Εἶναι ἐντελῶς ἀτρωτοί! Γι' αὐτὸ δὲ μὲ νοιάζει νά σοῦ πῶ πῶς τούς θρήκα! Κατασκέυασα μιὰ διαπλανητικὴ βολίδα καί ταξίδεψα στὸ διάστημα, πέρα ἀπὸ τὴ γῆ, καί — διψασμένος γιὰ ἐκδίκησι ἐναντίον σου καί ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων — ἀρχισα νά ταξιδεύω ἀπὸ πλανήτη σὲ πλανήτη κι' ἀπὸ ἄστρο σὲ ἄστρο γιὰ νά βρῶ τὰ μέσα νά ἐκδικηθῶ! Τέλος, σ' ἕνα μακρινὸ ἄστρο, τὸ τέταρτο τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Μεγάλης "Αρκτου, θρήκα μιὰ φυλὴ ἀπὸ δυνάσκειον αὔλα. Τὰ ὑπόταξα μὲ τὴ θέλησί μου, κι' ἔφερα μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ στὴ Γῆ γιὰ νά κάνω πειράματα. "Όπως ξέρεις, ἐξακρίβωσα ὅτι μ' ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο οἱ "Αὔλοι κάνουν τούς ἀνθρώπους νά χάνουν τὴ μνήμη τους καί

ὅτι μεταβάλλονται σὲ Φλογάνθρωπους μὲ κεραυνοβόλες ιδιότητες ὅταν θυμώσουν! Καταλαθαίνεις τί θὰ γίνη τώρα, "Υπεράνθρωπε! Θὰ κουβαλήσω ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς καταγωγῆς τους, τὸ Χουϊχοῦ, ὅπως τὸ λένε οἱ ἴδιοι, χιλιάδες "Αὔλους καί θὰ τούς σκορπίσω πάνω στὴ Γῆ. "Ετσι, μέσα σὲ λίγες μέρες, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν χάσει οἱ μισοὶ τὴ μνήμη τους καί οἱ ἄλλοι μισοὶ τὴ ζωὴ τους. "Ανάμεσα σ' αὐτοὺς θὰ εἶσαι κι' ἐσύ μὲ τὴ γυναῖκα σου καί τὰ παιδιά σου, γιατί δέ θὰ μπορέσετε ν' ἀνθέξετε ὡς τὸ τέλος στὴν ἐπίθεσι τῶν "Αὔλων! "Ο,τι κι' ἂν κάνης, "Υπεράνθρωπε, δέ θὰ μπορέσης αὐτὴ τὴ φορὰ νά ξεφύγης ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί μου!

Τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὰ ἐγκληματικά σχέδια τοῦ κακούργου ἀντιπάλου του, ὁ "Υπεράνθρωπος ἀπαλλάσσεται μὲ μερικὲς γροθιές ἀπὸ τούς Φλογάνθρωπους, ποὺ τὸν περισφίγγουν καί χύνεται μὲ ὀρμὴ ἐναντίου "Εκείνου, τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του!

Μὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς χίλιες μορφές δέν εἶναι εὐκόλη λεία. Μιά στιγμὴ πρὶν τὸν ἀγγίξῃ ὁ "Υπεράνθρωπος, "Εκείνος μεταβάλλεται σὲ μιὰ μικρὴ κόκκινη... φλογίτσα, ποὺ τρεμοπαίζει κοροϊδευτικά καί χάνεται!

Μαζὶ μὲ τὴ φλογίτσα χάνονται καί οἱ Φλογάνθρωποι καί ὁ δρόμος γίνεται πάλι ἔρημος καί σιωπηλὸς ὅπως πρὶν.

Ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστρα-
πὴ προσγειώνονται ἀπογοη-
τευμένοι κοντὰ στὸν πατέρα
τους.

— ὦταν Ἐκεῖνος πάλι,
ἔ; λέει τὸ κοριτσάκι. Εἶ-
ναι τρομερὸς ἄνθρωπος! Κον-
τεύω νὰ πιστέψω κι' ἐγὼ πῶς
ἔρχεται κάθε τόσο ἀπὸ τὴν
κόλαση κουβαλῶντας μαζί
του διάφορα τέρατα καὶ δυ-
νάμεις καταστροφῆς! Τί θὰ
κάνουμε, πατέρα; Οἱ γροθιές
μας δὲν κάνουν τίποτα στὰ
πλάσματα αὐτά!

— Ἀκοῦστε, παιδιὰ μου!,
λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐνα
μόνο πράγμα μᾶς μένει. Νὰ
προσπαθήσουμε νὰ χτυπήσου-
με τὸ κακὸ στὴ ρίζα του, δη-
λαδὴ στὸ ἄστρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο
ἔρχονται! Θὰ πάω ἐκεῖ μό-
νος! Θὰ ξεκινήσω ἀμέσως τώ-
ρα καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ
φτάσω στὸ τέταρτο ἄστρο τῆς
Μεγάλης Ἀρκτοῦ ὅσο πιὸ
γρήγορα μπορέσω!

— Μά, πατέρα, λέει μὲ ἀ-
νησυχία ἡ Ἀστραπὴ θὰ πᾶς
μόνος σ' ἓνα τόσο μακρυνὸ
ἄστρο, στὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις
τοῦ διαστήματος;

— Μὴ φοβῶσαι, Ντιάνα, λέ-
ει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐχῶ κι'
ἄλλες φορὲς ταξιδέψει ἔξω
ἀπὸ τὴ Γῆ! Ἐξάλλου δὲν ἔ-
χουμε θάλει τὸν ἑαυτὸ μας
στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀνθρωπό-
τητος; Γυρίστε πίσω στὸ σπι-
τι καὶ ἀγρυπνήστε κοντὰ στὴ
μητέρα σας! Γεαί σας!

Καὶ μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκ-
τίναξι ἀπογειώνεται. Τὸ κορ-
μί του ἀνυψώνεται σὰν βολί-
δα πρὸς τὸν οὐρανὸ, πρὸς

τοὺς χιλιάδες ἀστερισμοὺς,
ποὺ τρεμοπαίζουν γεμάτοι
γοητεία καὶ μυστήριο μέσα
στὸ ἄπειρο...

Κοντοστούπης
ὁ Κεραυνεβόλος;

ΤΟ μεταξὺ, στὸ
σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον, συμ-
βαίνουν κωμικοτραγικὰ ἐπεί-
σόδια. Ἐνῶ ἡ Ἑλσα καθισμέ-
νη σὲ μιὰ πολυθρόνα διαβά-
ζει ἓνα βιβλίο γιὰ νὰ ξεχάσῃ
γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν ἀγ-
γνία, ποὺ νοιώθει γιὰ τὸν ἀγα-
πημένο της ἄντρα καὶ τὰ λα-
τρευτά της παιδιὰ, ὁ Κοντο-
στούπης κάνει ἀταξίες.

Σκανδαλισμένος ἀπὸ τὰ
λόγια τοῦ Κεραυνοῦ γιὰ τὰ
νέα ραδιοκύματα, ποὺ εἶχε ἀ-
νακαλύψει τὸ παιδί — θαύμα.
πηγαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ
γυιοῦ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὲ
τὴ Νάϊ-Νάϊ στὸν ὦμο του καὶ
μὲ τὸν μικροσκοπικὸ Τσιπι-
τσιπ ἔξοπίσω του.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματί-
ου εἶναι τοποθετημένος πάνω
σ' ἓνα τραπεζάκι ἓνας ραδιο-
πομπός, μιὰ μικρὴ μετάλλινη
συσκευή μὲ μετρητές, κουμπιὰ
καὶ ἀκουστικά.

Ὁ Κοντοστούπης κάθετα,
κοντὰ στὸ ραδιοπομπό, λέγον-
τας:

— Καὶ τώρα, κύριοι, ὁ με-
γάλος σοφὸς Κοντοστούπης,
ὁ διακεκριμένος μηχανικός
καὶ ἐφευρέτης, θὰ σᾶς κἀνῃ
μιὰ μικρὴ ἐπίδειξι τῶν ἱκανο-
τήτων του!

— Κοντοστούπη!, λέει ὁ

Τσιπιτσιπ με τή στριγγή θρα-
νή φωνή του. Μην πειράξεις
τὴ ραντισιοπιπὸ! Θὰ τὸν να-
λάσης καὶ θὰ σὲ ντεῖρῃ ὁ Κε-
ρσινός!

Ὁ νάνος στριφογυρίζει ἀ-
γορευένος.

— Τι: φωνάζει. Θὰ μὲ δεί-
ρῃ ὁ Κερσινός: Τσελλάθη-
κας, τρεατάκι: Ἐναρ μπόμπι-
ρας, ἕνα μικρὸ θὰ δείρῃ τὸν
τρωνὸ Κοντοστούπη, τὸ μεγα-
λύτεο πολειμιστὴ τοῦ κό-
σμου: Μὴν κυττᾶς ποῦ ἀπο-
φεύγω νὰ τοῦ ἀντιμιλήσω ὅ-
ταν μοῖ κάνει τὸν ὄγριο! Δὲ
θέλω νὰ ποῦν ὅτι τσακώνουαι
μὲ... θρέφῃ! Βούλωσε τώρα
τὸ ράμφος σου καὶ παρακο-
λούθησε τί θὰ κάνω! Θ' ἀκού-
σῃς οὐράνια μουσική!

Βάζει τὰ ἀκουστικά στ' αὐ-
τιά του καὶ μὲ ὕφος πενήντα
...καρδιναλίων ἀπλώνει τὸ χέ-
ρι του καὶ νυοῖζει ἕνα κουμπί.

Τίποτα! Δὲν ἀκούγεται τί-
ποτα. Δὲ συμβαίνει τίποτα.
Ἡ συσκευή μένει θουθὴ καὶ
ἀκίνητη.

— Μπράβο!, λέει ὁ Τσιπι-
τσιπ κοροϊδευτικά. Εἶσαι σπου-
νταῖος, Κοντοστούπη! Τι... οὐ-
ράνια μουσική εἶναι αὕτη;
Ντὲν ἔχω ξανακούσει πὺ γλυ-
κὲς νότες! Ἔτσι μοῦρχειται
νὰ... θάλω τὰ κλάματα ἀπὸ
τὴ συγκίνησι!

Ὁ Κοντοστούπης τρίζει τὰ
δόντια του ἀπὸ λύσσα, γιὰ
τὴν καζούρα ποῦ τοῦ κάνει τὸ
τερατάκι, μὰ δὲν ἀπαντάει.
Σκύβει πάλι στὴ συσκευή καὶ
γυρίζει ἕνα ἄλλο κουμπί.

Ἐνα τρίξιμο ἀκούγεται μέ-
σα στὸ ραδιοπομπὸ κι' ἔπειτα

διάφοροι κρότοι σάν... νὰ
σένοιν ντενεκέδες!

Ἡ Νάι-Νάι, ἡ μαϊμουδίτσα,
πηδαίει τρομαγμένη ἀπὸ τὸν
ἄμο τοῦ Κοντοστούπη στὸ πὰ
τωμα.

Ὁ Τσιπιτσιπ βάζει τὰ γέ-
λια.

— Χά, γά, χά! Χά, γά, χά!
Ντὲν περίμενα ν' ἀκούσω πο-
τὲ τόσο... οὐράνια μουσική!
Τι εἶσαι, Κοντοστούπη; Ὁ...
Μπετόθεν; Χά, χά, χά!

Χλωμὸς ἀπὸ μανία, ὁ νά-
νος γιοῖζει ἕναν ἄλλο διακώ-
πη. Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὴ
συσκευή ἀκούγεται ἕνας λε-
πτὸς καὶ διαπεραστικὸς ἦχος,
ποῦ μοιάζει μὲ σφύριγμα παι-
διοῦ ἢ μὲ μακροὴ ἀντιαερο-
ποικὴ σειρήνα.

Ὁ Τσιπιτσιπ κι' ἡ Νάι-Νάι
τροπαλίζονται ὀλόκληροι σάν
νὰ εἶγε περάσει μέσα ἀπὸ τὸ
σῶμα τους ἡλεκτρικὸ ρεῦμα.
Παραπατώντας, μὲ τὰ πρό-
σωπα συσπασμένα ἀπὸ πόνο,
ξεμακραίνουν ἀπὸ τὸν Κοντο-
στούπη καὶ τὸ ραδιοπομπή,
σκοντάφτουν σὲ ἑπιπλα καὶ
χαλιά, θρῖσκουν τὴν πόρτα
καὶ βγαίνουν τρέχοντας!

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει
τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα χαζά, μὲ
τὸ στόμα του διὰπλάτο

— Τι πάθανε; μουμουρί-
ζει. Τί τοὺς ἔπιασε κι' ἔφυ-
γαν ἔτσι σάν νὰ εἶδαν ξαφνι-
κὰ τὸν... Ἐξαποδῶ μπροστὰ
τους; Γιατί ἔτρεμαν ἔτσι;

Καὶ τότε ἡ ἔκπληξι τοῦ Κον-
τοστούπη διπλασιάζεται. Βλέ-
πει τὸν Τσιπιτσιπ καὶ τὴ Νάι-
Νάι νὰ προβάλλουν πάλι στὸ

άνοιγμα της πόρτας, οὐρλιάζοντας με όπόνγωνσι.

Τὸ τεσσάρκι κι' ἡ μαϊμουδίτσα μπαίνουν στο δωμάτιο, τρέχουν σὲ μιὰ γωνιά, μένουν ἔκει τρέμοντας γιὰ μερικές στιγμές καί... λιποθυμοῦν!

— Κύριε ἐλέησον!, μουρμουρίζει ὁ νάνος σαστισμένος. Τί τοὺς ἔκανα καὶ πάθανε αὐτὸ τὸ κακὸ, Μήπως τὰ σκότωσα καὶ τὰ θυῶ... τὸ βλέμμα μου, ὅπως σκοτώνει τοὺς ἀνθρώπους Ἐκεῖνος, ὁ ὕψις μετὰ τις χίλιες μορφές: Λές νὰ ἀπέκτησα κι' ἐγὼ τόση δύναμι; Φταῖ νά... μὴν ἀποσκοθῶ!... Γοναγίτσα μου! Χριστουλάκι μου! Τί εἶναι αὐτό;

Στὴν πόρτα τοῦ δωματίου ἔχει φανῇ ἓνα ἀλλόκοτο ἐν. Τὸ σῶμα του εἶναι ἀχνὸ καὶ διαφανές, μοιροῦντι ἔχει γενικά τὸ σχῆμα ἀνθρώπινου σώματος. Τὰ μάτια του εἶναι τρομακτικά. Εἶναι μεγάλα, μαύρα καὶ γουρλωτὰ καὶ κυττάζουν τὸν Κοντοστούπη μὲ ἀπερίγραπτη κακία!

— Θε... Θε... Θεούλη μου!, τραυλίζει ὁ νάνος μὲ τὴν ἀνίστα πιασμένη καὶ τὴν ψυχὴ στο στόμα. Πεθαίνω! Ἡ καρδοῦλα μου κοντεύει νὰ σπάσῃ! Τὰ γόνάτα μου λύθηκαν! Ἡ μέση μου ἀνοίξε! Τί... τί... εἶναι αὐτό; Γιατί μὲ κυττάζει ἔτσι; Μὲ βλέπει σὰν ξερολούκουμο λές καὶ θέλει νὰ μὲ καταπιῇ!

Ὁ "Αὐλος, γιατί ἓνας τέτοιος ἦταν ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Κοντοστούπη, κάνει ἓνα ὄμμα πρὸς τὸ νάνο.

— "Ανιοι Πάντες!, γρυλίζει ὁ Κοντοστούπη. Πεθαίνω! Πεθαίνω! Πεθαίνω! Πεθαίνω!

Καὶ τότε ὁ "Αὐλος ἀφήνει μιὰ σιγανή, συρτὴ φωνὴ καί... διαλύεται! Γίνεται ἓνα ὕγρὸ πὺ σκορπίζεται στο πάτωμα, λερώνοντας τὸ χαλί!

Ὁ Κοντοστούπη μένει ἐμβρόντητος μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Τόν... ἐσκότωσα! Τὸν ξέκανα! Τὸ βλέμμα μου, τὸ τρομερὸ βλέμμα τοῦ Κοντοστούπη, τὸν ἐκεραυνοβόλησε! Τί εἶμαι ἐγὼ, μωρέ! Εἶμαι φοβερὸς! Εἶμαι τρομερός! Εἶμαι καταπληκτικὸς! Εἶμαι συντριπτικὸς! Εἶμαι ὁ Κοντοστούπη ὁ... Κεραυνοβόλος!

Σηκώνεται, θγαίνει τὰ ἀκουστικά καὶ πλησιάζει μετὰ χίλιες προφυλάξεις στὴν κηλίδα, πὺ οχημάτισε στο χαλί ὁ "Αὐλος λυώνοντας.

— Σ' ἔφαγα!, λέει στὴν κηλίδα. Ποῦ εἶναι τώρα Ἐκεῖνος νὰ τὸν συντρίψω;

Ὁ Ἀρχάγγελος
Γαβριήλ!

ΓΑΙΝΕΙ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Κεραυνοῦ μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο, καμαρώνοντας σὰν... γύφτικο σκεπάρνι!

Κατεβαίνει, στο σαλόνι, ὅπου ἡ "Ελσα ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάξῃ, ἀνυποψίαστη. Ὁ "Αὐλος εἶχε περάσει ἀπὸ ἄλλο δωμάτιο κι' ἔτσι δὲν τὸν εἶχε δῇ.

— "Ελσα!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Θά ὄγῳ ἔξω! Ὡς λείψω λίγη ὥρα!

Ἡ "Ελσα τὸν κυττάζει ἐκπληκτη.

— Τί θὰ πᾶς νὰ κάνης, Κοντοστούπη; τὸν ρωτᾷ. Δὲ φοβᾶσαι τοὺς "Αὔλους;

— Χά, χά, χά! κάνει ὁ νᾶνος. Νὰ φοβηθῶ τοὺς "Αὔλους ἐγώ, ὁ τρανὸς Κοντοστούπης; Αὐτοὶ πρέπει νὰ μέ φοβηθοῦν! Πηγαίνω νὰ τοὺς ἐξοντώσω!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Κοντοστούπης κρατᾷ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ πάτωμα.

— Κοντοστούπη!, λέει ἡ "Ελσα. Τί λόγια εἶναι αὐτά; Τρελλάθηκες; Ἡ μὲ κοροϊδεύεις; Γιατί κυττάζεις ὅλο χάμω; Σήκωσε τὰ μάτια σου καὶ κύταξέ με!

— "Οχι, "Ελσα!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Δὲ σὲ κυττάζω, γιατί τὰ μάτια μου... κεραυνοβολοῦν καὶ μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσω! Πηγαίνω! Δὲ θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω!

Πρὶν ἢ "Ελσα προλάβῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ Κοντοστούπης θγαίνει ἔξω. Κατεβαίνει στὸν κήπο, τὸν διασχίζει γοργὰ καὶ θγαίνει στὸ δρόμο.

— Ποῦ εἴσατε, "Αὔλοι; μουρμουρίζει κυττάζοντας γύρω. Ἐλάτε νὰ σᾶς συντρίψω! Ἐλάτε νὰ σᾶς κάνω σκόνη, ὅπως τὸ σύντροφό σας! Ὁ Κοντοστούπης ὁ Κεραυνοβόλος σᾶς περιμένει!

Προχωρεῖ μέσα στὸν ἔρημο δρόμο κυττάζοντας δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀνάμεσα στὰ δέν-

τρα ποὺ φυτρώνουν στὰ πεζοδρόμια.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸν ἀέρα, πᾶνω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, κατεβαίνει ἀπαλὰ μιὰ ἀχνὴ μορφή, ἕνας "Αὔλος!

Ὁ Κοντοστούπης τὸν βλέπει καὶ ἀναγαλιάζει ἡ ψυχὴ του. Ἐπιτέλους! Τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ δράσῃ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου! Θὰ γίνῃ πῶς διάσημος κι' ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο! Οἱ ἐφημερίδες θὰ γράφουν: «Κοντοστούπης ὁ Κεραυνοβόλος, ὁ Σωτήρας τῆς Ἀνθρωπότητος!»

— "Ελα κοντά μου, "Αὔλε! Μὴ φοβᾶσαι! Δὲ θὰ σοῦ κάνω κακό! Κύταξέ με στὰ μάτια! Κύταξέ με καλὰ! Κύταξέ με, "Αὔλέ μου!

Ἡ ἀχνὴ μορφή πλησιάζει στὸ νᾶνο, ἀπλώνει τὰ διαφανή μπράτσα της καὶ τὸν ἀγκαλιάζει.

— Σέ... κεραυνοβολῶ!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Σέ διαλύω μὲ τὰ μάτια μου!

Ἡ μορφή σκύβει, τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ ξεμακραινέ γοργά.

Ὁ νᾶνος μένει ἀσάλευτος γιὰ μερικὲς στιγμές, σάν νὰ τὸν εἶχε μαρμαρώσει τὸ φιλὶ τοῦ "Αὔλου. Κάτι ἔχει ἀλλάξῃ μέσα στὸ μυαλὸ του. Προσπαθεῖ νὰ θυμηθῇ ποιὸς εἶναι καὶ πῶς λέγεται, ἀγωνίζεται νὰ θυμηθῇ ποῦ πηγαίνει καὶ γιατί θγῆκε ἔξω τέτοια ὥρα, μὰ δὲν μπορεῖ!

«Ποιός... Ποιὸς εἶμαι; μουρμουρίζει. Μήπως εἶμαι... ὁ Νὰ πολέων; "Οχι! Μήπως εἶμαι... ὁ Χίτλερ; Οὔτε! Μήπως εἶ-

Οι "Αύλοι, έπαψαν νά είναι άχνοί και διαφανείς κι' έγιναν πύρινοι φλογάνθρωποι, με κορμιά από φλόγες! Και τότε μιά τρομακτική σύγκρουσις άρχισε ανάμεσα στους φλογάνθρωπο υς και στους 'Υπεράνθρωπους, μιά μάχη ζωής και θανάτου!

μαι ό... Μέγας Άλέξανδρος; Άμπα! Μήπως είμαι ή... Ρίτα Χαίηγουορθ; Άπαπα! Μήπως είμαι ό... Χόμφρεντ Μπόγκαρτ; Όχι! Είμαι πιό δυνατός και πιό όρμητικός από τόν Μπόγκαρτ! Ποιός είμαι! Ποιό είναι τ' όνομά μου; Πού τό έχασα; Μήπως τό... έβαλα σέ καμμιά τσέπη μου και δέν τό θυμάμαι;»

Καί ψάχνει τις τσέπες του γιά νά θρή... τ' όνομά του.

— Πιρίεργο!, λέει φωναγτά! Τί άφηρημένος πού είμαι! Έχασα τό όνομά μου σάν νά ήταν... μαντήλι! Δέν πειράζει όμως! Θά... αγοράσω άλλο! Άς πάω τώρα στή δουλειά μου... Πού πάω όμως; Πού θρίσκομαι; Σέ ποιά πόλι; Μήπως στήν... Ίερουσαλήμ ή στό Τόκιο; Στή Ρώμη ή στό Βερολίνο; Ή μήπως είμαι στήν... Άθήνα και πρόκειται νά υποβάλω υποψηφιότητα γιά... βουλευτής; Θεούλη μου! Χριστουλάκη μου! Παναίτσα μου! Άγιοι Παντες! Βοηθήστε με και πέστε μου ποιός είμαι και πού πηγαίνω!

Καί ό δυστυχισμένος Κοντοστούπης προχωρεί μέσα στή νυχτωμένη πόλι, μέ τό μνημονικό του χαμένο!

Ξαφνικά, ό Κεραυνός κι' ή Άστραπή, πού γυρίζουν στό σπίτι έπειτα από τή μάχη μέ τούς "Αύλους, προσγειώνονται μπροστά του.

— Κοντοστούπη!, λέει ό Ντάνυ. Τί γυρεύεις έξω τέτοια ώρα;

Ό νάνος άγριεύει.

— Έμένα λές Κοντοστούπη, μικρέ; γρυλλίζει. Πρόσεχε τά λόγια σου γιά νά μη σου 'τίς θρέξω! Μπορεί τό όνομά μου νά είναι... Όμηρος, Πλάτων, ή Σαίξπηρ, μά δέν είναι Κοντοστούπης! Δέν ξέρω κανένα Κοντοστούπη! Πήγαινε στή μαμά σου νά πιής λίγο γαλατάκι, μικρέ!

Τά δυό παιδιά κυττάζονται μέ λύπη.

— Σίγουρα, τόν φίλησε κάποιος "Αύλος!, λέει τό κοριτσάκι. Έχασε τή μνήμη του! Κοντοστούπη, πού πηγαίνεις; Γί συνέβη στό σπίτι;

— Πηγαίνω..., μουρμουρίζει ό νάνος. Πού πηγαίνω; Τί συνέβη στό σπίτι; Σέ ποιό σπίτι; "Ωχ άδερφέ! Μέ ζαλίσσατε μέ τίς έρωτήσεις σας! Άφήστε με ήσυχο πρίν θυμώσω και... παραφερθώ!

Μά ό Κεραυνός τόν άρπάζει από τή μέση και πετάει μαζί μέ τήν Άστραπή πρός τό σπίτι του πατέρα του.

— Τό θρήκα!, φωνάζει ό Κοντοστούπης. Δέν είμαι ούτε ό Χίτλερ, ούτε ό Ναπολέον, ούτε ό Σαίξπηρ! Είμαι ό... Άρχάγγελος Γαβριήλ και πετώ!

«Είμαι... Βεδουίνες!»

ΚΕΡΑΥΝΟΣ κι'

ή Άστραπή μπαίνουν πετώντας μέσα στό δωμάτιο όπου είναι καθισμένη ή Έλσα. Άγκαλιάζουν τή μητέρα τους και τή φιλοϋν.

— Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας
ας; τοὺς ρωτᾷ αὐτή.

Τὰ παιδιὰ τῆς λένε ψέματα
γιὰ νὰ μὴν τὴν θάλουν σὲ ἀ-
γωνία:

— Παρακολουθεῖ κάτι "Αὔ-
λους, μητέρα. Δὲ θ' ἀργήσῃ
νὰ γυρίσῃ σπιτί.

Ὁ Κοντοστούπης κυττάζει
γύρω χαζά.

— Ποῦ θρίσκομαι; μουρ-
μουρίζει. Ποῦ μὲ φέρατε; Ποῦ
κουβαλήσατε τόν... Ἀρχάγγε-
λο Γαβριήλ:

Ἡ "Ελσα τὸν κυττάζει γουρ-
λώνοντας τὰ μάτια τῆς. Τὰ
παιδιὰ τῆς ἐξηγοῦν:

— Φαίνεται πὼς τὸν φίλησε
κάποιος "Αὔλος κι' ἔχασε τὴ
μνήμη του! Ὁ φουκαράς!

— Φουκαράς εἶσαι καὶ φσι-
νεσαι!, φωνάζει μὲ θυμὸ ὁ
Κοντοστούπης. Εἶμαι ὁ Ἀρ-
χάγγελος Γαβριήλ καὶ πε-
τῶ! Νὰ ἡ ἀπόδειξι!

Ἀνεβαίνει σὲ μιὰ καρέκλα,
ἀπλώνει τὰ μπράτσα του καὶ
τινάζεται πρὸς τὰ πάνω. Βρί-
σκεται στὸν ἀέρα, μὰ δὲ μέ-
νει ἐκεῖ παρὰ μιὰ στιγμή μό-
νο. "Επειτα τὸ κορμί του πέ-
φτει μὲ ὑπόκωφο γδοῦπο στὸ
πάτωμα!

— "Ωχ!, οὐρλιάζει ὁ νά-
νος πιάνοντας τοὺς γοφούς
του. Μὲ φάγανε! Οἱ βελζε-
βούληδες κάνανε ἐπίθεσι ἐ-
ναντίον τοῦ Παραδείσου καί...
τραυμάτισαν τὸν Ἀρχάγγελο
Γαβριήλ! Στὰ ὄπλα! Στὰ ὄ-
πλα, στρατιῆς τῶν Ἀγγέλων,
στὰ ὄπλα, Χερουβείμ, στὰ ὄ-
πλα, Ἄγιοι! Ἐμπρὸς νὰ διώ-
ξουμε τοὺς διαβόλους!

Κλαίγοντας σχεδὸν ἀπὸ λύ-

πη, ἡ Ἀστραπὴ σηκώνει στὰ
μπράτσα τῆς τὸ νάνο καί, μα-
ζὶ μὲ τὸν Κεραυνό, τὸν κου-
βαλάει στὸ δωμάτιο τοῦ ἀδερ-
φοῦ τῆς. Ἐκεῖ τὸν ἀκουμπάει
πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τὸν
ἀναγκάζει νὰ μείνῃ ξαπλω-
μένος.

Ὁ Κεραυνὸς ἀκούει τὸ λε-
πτὸ διαπεραστικὸ ἦχο, σὰν
σφύριγμα, πού ἐκπέμπει ὁ ρα-
διοπομπὴς του, καὶ ζαρώνει
τὰ φρύδια του.

— Κάποιος ἐσκάλισε τὸ ρα-
διοπομπὸ μας!, λέει στὴν Ἀ-
στραπὴ. Ἀκούς τὸ κῦμα αὐ-
τό; Εἶναι δυὸ θαθμοὺς πέρα
ἀπὸ τὸ κῦμα μὲ τὸ ὁποῖο κά-
ναμε τὰ πειράματά μας!

Πηγαίνει κοντὰ στὴ συ-
σκευὴ καὶ γυρίζει μερικοὺς
διακόπτες. Ὁ ἦχος παύει νὰ
ἀκούγεται. Ἐνας ἀναστενα-
γμὸς φτάνει ὥς τ' αὐτιά τοῦ
Κεραυνοῦ ἀπὸ μιὰ γωνιά τοῦ
δωματίου.

Τὸ παιδί γυρίζει καὶ βλέ-
πει κατάπληκτος τὸν Τσιπι-
τοῖπ καὶ τὴ Νάϊ-Νάϊ, ξαπλω-
μένους χάμω, νὰ σαλεύουν ἀρ-
γά.

— Τσιπιτοῖπ!, φωνάζει πη-
γαίνοντας ἐκεῖ. Τί ἔπαθες;

Σκύβει νὰ τὸν σηκώσῃ, μὰ
τὸ τερατάκι ἔχει συνέλθει κιὸ
λας ἐντελῶς καὶ σηκώνεται
μόνο του.

— Ἀααχ!, κάνει. Τί ἀγώ-
νία ἦταν αὐτὴ πού πέρασα!
Ὁ Κοντοστούπης γύρισε κάτι
διακόπτες τοῦ ραδιοπομποῦ
κι' ἄρχισε ν' ἀκούεται ἕνας ἦ-
χος τόσο ἐνοχλητικὸς ὥστε ἐ-
γὼ κι' ἡ Νάϊ-Νάϊ λιποθυμή-
σαμε!

— Ένας λεπτός διαπεραστικός ήχος σάν σφύριγμα; ρωτάει ο Κεραυνός!

— Ναι!, απαντάει ο Τσιπιτσιπί. Ήταν σάν νά μου έχωναν μιὰ θελόνα στήν καρδιά!

Ή Νάϊ-Νάϊ σηκώνεται κι' αὐτὴ κουνώντας τὸ κεφάλι της, σάν νά θέλῃ νά ἐπιθεθαιώσῃ τὰ λόγια τοῦ Τσιπιτσιπί.

Ὁ Κεραυνὸς ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νά πῇ κάτι, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνα σπαραχτικὸ ξεφωνητὸ ἀντηχεῖ μέσα στὸ σπίτι.

— Ἡ μητέρα!, φωνάζει ἡ Ἀστραπή. Κάτι ἔπαθε ἡ μητέρα!

Τὰ παιδιά ὁρμοῦν πρὸς τὴν πόρτα καὶ χάνονται σάν βολίδες στὸ ἀνοιγμά της!

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μένει μερικὲς στιγμὲς ὀρθίος, τριβώντας μὲ τὶς παλάμες του τοὺς πονεμένους γοφούς του.

Ἔπειτα τὰ μάτια του σπιθίζουν πονηρά. Παίρνει ἕνα σεντόνι ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τυλίγεται ὀλόκληρος.

— Εἶμαι... Βεδουίνος!, λέει. Βοίσκομαι στὴ Σαχάρα! Ποῦ εἶναι τὸ ἄλογό μου;

Καὶ γυρίζει στὸν Τσιπιτσιπί.

— Ἐσὺ ποῖος εἶσαι; τοῦ λέει. ὦ, μὲ συγχωρεῖς! Τώρα σὲ ἀναγνωρίζω! Εἶσαι ἡ... βασίλισσα τῆς φυλῆς Ἀκαπάκο! Πῶς εἶναι ὁ σύζυγός καὶ τὰ παιδιά;

Ἐνῶ ὁ Τσιπιτσιπί τὸν κυττάζει κατάπληκτος, μὴν μπορῶντας νά ἀρθρώσῃ λέξι ἀπὸ τὸ σάστισμά του, ὁ Κοντοστοῦ

πῆς βλέπει τὸ ραδιοπομπὸ καὶ πηγαίνει κοντά του.

— ὦ!, κάνει. Τί εἶνε αὐτό; Κάτι μοῦ θυμίζει αὐτὸ τὸ ποῦγμα! Μήπως εἶναι τὸ κουτί ὅπου ἔβαζε τοὺς θησαυροὺς του ὁ... Σολομών;

Κάθεται μπροστὰ στὸ ραδιοπομπὸ καὶ ἀρχίζει νά γυρίζει διακόπτες.

Ὁ λεπτὸς διαπεραστικὸς ήχος ποῦ μοιάζει μὲ σφύριγμα ἀκούγεται πάλι!

Ὁ Τσιπιτσιπί κάνει νά τρέξῃ πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νά θῇ, μὰ δὲν μπορεῖ. Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ σωριάζεται γάμω λιπόθυμος! Δίπλα του ἐκπλώνεται ἡ Νάϊ-Νάϊ, ἀναίσθητη κι' αὐτή!

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Χό, χό, χό! Τοὺς τσάκισα τοὺς ἔχθρους μου! Ζήτωωω! Νίκη! Μεγάλῃ νίκη!...

Ὁ... Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης!

Τὸ μεταξύ, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ μικρὴ Ἀστραπή κατεβαίνουν πετώντας στὴ σκάλα, ποῦ ὁδηγεῖ στὸ ἰσόγειο, ὅπου βρίσκεται ἡ μητέρα τους.

Τὰ ξευπνά μάτια τοῦ ἀγοριοῦ εἶναι γεμάτα ἀνησυχία. Τὸ θυορρὸ πρόσωπο τοῦ κροισιοῦ εἶναι παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν ἀγαπημένη τῆς μητέρα.

Φτάνουν στὸ ἰσόγειο καὶ ἀντικρύζουν κάτι τρομακτικὸ. Ἕνας Ἀῦλος, ἕνα ἀχνὸ καὶ

διαφανές τέρας, ἔχει ἀγκαλιά σει τὴν "Ελσα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀλλόκοτου καὶ φριχτοῦ πλάσματος προσπαθεῖ νὰ πλησιάσῃ στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας γιὰ νὰ ἀφήσῃ στὸ μέτωπό της τὸ φιλή της λήθης!

Ἡ γυναίκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου πον σφαδάζει ἀνάμεσα στὰ μπράτσα τοῦ "Αὔλου καὶ ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμα, ἀπὸ τὸ φιλή ποὺ θὰ τῆς πάρῃ τὰ λογικὰ καὶ θὰ τὴν κάνῃ ἓνα δυστυχισμένο πλάσμα, χωρὶς παρὸν, χωρὶς παρελθὸν καὶ χωρὶς μέλλον!

Τῇ στιγμῇ ποὺ τὰ παιδιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου μπαίνουν στὸ δωμάτιο, τὰ ἀπαίσια γουρλωτὰ μάτια τοῦ τέρατος εἶναι πολὺ κοντὰ στὰ μάτια τῆς μητέρας τους καὶ τὰ χεῖλη του κοντεύουν ν' ἀγγίξουν τὸ μέτωπό της καὶ νὰ τῆς δώσουν τὸ φριχτὸ φιλή!

Τὰ δυὸ παιδιὰ συσπειρώνονται καὶ τινάζονται πρὸς τὰ ἔμπροσς μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες.

Ἡ γροθιά τῆς μικρῆς Ἀστραπῆς χτυπάει τὸν "Αὔλο στὸ κεφάλι καὶ ἡ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ τὸν χτυπάει στὸ στήθος!

Ὁ "Αὔλος ἀφήνει μιὰ σιγανὴ κραυγὴ τρόμου, παρατάει τὴν "Ελσα καὶ τραβιέται πίσω.

Τὸ σῶμα του παθαίνει μιὰ καταπληκτικὴ ἀλλαγὴ. Γίνεται ρόδινο καὶ ἀρχίζει νὰ πάλῃ παράξενα. Ἐνῶ τὰ δυὸ παιδιὰ τὸν σφυροκοποῦν ἀδυσώ-

πητα, τὸ κορμὶ του γίνεται κοκκινωπὸ καὶ μεταβάλλεται σὲ φλόγινο!

Ὁ "Αὔλος ἔχει γίνεϊ τῶρα ἓνας Φλογάνθρωπος, ἓνα ἀλλόκοτο ὄν ἀπὸ φλόγες, ποὺ κεραυνοβολοῦν σὲ κάθε ἀγγίγμα!

Τὰ δυὸ παιδιὰ, ὁ Ντάνυ κι' ἡ Ντιάνα, ὁρμοῦν ἐναντίον του μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες.

Ἡ μικρὴ Ἀστραπὴ τὸν χτυπάει στὸ στήθος, νοιώθοντας ἓνα δυνατό κλονισμό νὰ διαπερνάει τὸ σῶμα της καὶ στέλνοντας τὸ Φλογάνθρωπο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ντάνυ!

Ὁ Κεραυνὸς ὑποδέχεται τὸ πύρινο τέρας μὲ ἓνα χτύπημα στὸ σαγόνι, νοιώθοντας κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο κλονισμό στὸ κορμὶ!

Ὁ Φλογάνθρωπος, ζαλισμένος, ὑποχωρεῖ παραπατῶντας πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀστραπῆς. Προσπαθεῖ νὰ ἀγκαλιάσῃ μὲ τὰ πύρινα μπράτσα του τὸ κοριτσάκι καὶ νὰ τὸ κεραυνοβολήσῃ, μὰ ἡ κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὲ τὰ δμορφα φρύδια της ζαρωμένα ἀπὸ θυμὸ, τὸν χτυπάει πάλι μὲ τὰ μικρά, λεπτὰ χεράκια της καὶ τὸν ξαναστέλνει πίσω, στὸν ἀδερφὸ της!

Τὸ φλόγινο τερατῶδες πλάσμα τινάζεται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο, θογγῶτας ἀπὸ τὸν πόνο σὲ κάθε χτύπημα καὶ μάταια προσπαθώντας νὰ ἀμυνθῇ μὲ τὴν κεραυνοδόλα δύναμι ποὺ ἔχει.

Οἱ κινήσεις του ἔξασθενοῦν ὅλο καὶ πὺς πολὺ καὶ εἶναι φανερό ὅτι ἀπὸ στιγμῇ σὲ

στιγμή ο Φλογάνθρωπος θα έγκαταλείψει τόν άγώνα και θα σωριασθή χάμω έξαντλημένος!

Καί τότε συμβαίνει κάτι που άνατρέπει έντελώς την κατάσταση.

Άπό την πόρτα του δωματίου, μπαίνουν μέσα δύο άκόμα "Αύλοι! Στέκονται για μερικές στιγμές στο κατώφλι κυττάζοντας τό σύντροφό τους νά παλεύη με τά παιδιά του "Υπεράνθρωπου, με τά μεγάλα γουρλωτά μάτια τους γεμάτα μίσος!

Τά κορμιά τους αρχίζουν νά γίνονται ρόδινα και νά πάλλουν και μεταβάλλονται σέ φλόγινα. Άπό τους δύο Φλογάνθρωπους που δημιουργούνται έτσι, ο ένας χυμάει έναντιόν των παιδιών, για νά βοηθήση τό σύντροφό του, και ο άλλος έναντιόν της "Ελσας!

Η Άστραπή βλέπει αυτό που συμβαίνει, μά είναι πιά πολύ άργά για νά βοηθήση τη μητέρα της! Τά γόνάτα της λυγίζουν και τεντώνονται, μά τά πύρινα μπράτσα του Φλογάνθρωπου άπλώνονται κιόλας για ν' άγκαλιάσουν και νά κεραυνοβολήσουν την "Ελσα, πριν τό κορίτσι απογειωθή και όρμήση για νά την βοηθήση!

— Μητέρα!, ξεφωνίζει σπαρρακτικά ή Ντιάνα. Μητέρα!

Αυτό που έπακολουθεί είναι άπροσδόκητο. Οί τρεις Φλογάνθρωποι σταματούν ξαφνικά. Τά γόνάτα τους λυγίζουν. Τά κορμιά τους... λυώνουν! Γίνονται ένα ύγρό που

κυλάει χάμω και άπλώνεται στο χαλί, σχηματίζοντας τρεις μεγάλες κηλίδες!

Στις θέσεις, όπου λίγες στιγμές πριν έρίσκονταν οί τρεις Φλογάνθρωποι, δέν υπάρχει τώρα τίποτα! Μόνο άδειος άέρας!

Γιά ένα μικρό διάστημα, ο Ντάνω, ή Ντιάνα κι' ή "Ελσα μένουν άσάλευτοι, κυττάζοντας έμβρόντητοι τις κηλίδες που είχαν αφήσει τά κορμιά των Φλογάνθρωπων.

"Επειτα ρίχνονται ο ένας στην άγκαλιά του άλλου κλαίγοντας από χαρά για την τόσο άνέλπιστη σωτηρία της "Ελσας!

Μιά κραυγή φτάνει ως τ' αυτιά του Κεραυνού από τό επάνω πάτωμα. Είναι ο Κοντοστούπης που φωνάζει:

— Ζήτωωω! Είμαι ο Καϊσαρ! Ο αυτοκράτορας της Ρώμης! Οί έχθροί μου έξωντώθηκαν! Νάτοι, πεσμένοι στα πόδια μου!

Μαζί με τη φωνή του Κοντοστούπη, ο Κεραυνός άκούει κι' ένα λεπτό, διαπεραστικό ήχο σαν σφύριγμα. Ο νάνος είχε γυρίσει πάλι τους διακόπτες του ραδιοσταθμού στο κύμα, που έκανε τόν Τσιπιτοίπ και τη Νάϊ-Νάϊ νά χάσουν τις αισθήσεις τους!

Τό Κῦμα...

Κοντοστούπη!

Ε ΜΕΓΑΛΑ पहिδήματα, ο Κεραυνός άνεβαίνει θυμωμένος επάνω και μπαίνει όρμητικά μέσα στο δωμάτιο

του. Βλέπει τὸν Τσιπιτσιπ καὶ τὴ Νάϊ-Νάϊ ἀναίσθητους καὶ τὸν Κοντοστούπη καθισμένο μπροστά στὸ ραδιοπομπό, μὲ τὸ κορμί τυλιγμένο μ' ἕνα σεντόνι.

Ἡ συσκευή ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκπέμπῃ τὸν λεπτὸ ἐκεῖνο καὶ διαπεραστικὸ ἦχο, πού μοιάζει μὲ σφύριγμα παιδιοῦ.

— Κοντοστούπη!, φωνάζει ὁ Κεραυνός. Σοῦ εἶπα νὰ μὴν ξαναπειράξης τὸν ραδιοπομπό μου! Εἶδες τί ἔκανες στὸν Τσιπιτσιπ καὶ στὴ Νάϊ-Νάϊ;

— Μικρό, λέει ὁ νάνος περὶ φρονητικά, φύγε ἀπὸ μπροστά μου πρὶν σὲ κεραυνολήσω! Εἶμαι ὁ...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Ὁ Ντάνυ, ξεχνώντας γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ὁ Κοντοστούπη δὲν ἦταν καλὰ στὰ λογικά του, παραφέρεται. Σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἀστράφτει ἕνα χαστοῦ κι, πού κάνει τὸ νάνο νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέσῃ χάμω μαζί μὲ τὴν καρέκλα οὐρλιάζοντας ὕστερικὰ ἀπὸ πόνο καὶ τρόμο!

— Χάθηκα!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπη. Μοῦ ἔρριξαν χειροβομβίδα! Μὲ χτύπησαν μὲ κανόνι! Πεθαίνω! Μανούλα μου, ὁ Κοντοστούπη σου, ὁ μονάκριβος γιός σου, πεθαίνει χτυπημένος μπαμπέσικα! Ὁ Κοντοστούπη....

Σωπαίνει ξαφνικά καὶ σηκώνεται ὀρθίος σιγὰ-σιγὰ, ἀφήνοντας τὸ σεντόνι νὰ πέσῃ χάμω.

— Τὸ θρῆκα!, φωνάζει μὲ χαρά, τρίβοντας τὸ κατακό-

κινο ἀπὸ τὸ χαστοῦκι μάγουλό του. Βρῆκα τ' ὄνομά μου! Μὲ λένε Κοντοστούπη! Δὲν εἶμαι οὔτε ὁ Χίτλερ, οὔτε ὁ Ὁμηρος, οὔτε ὁ Σαίξπηρ, οὔτε ὁ Χόμφρεϋ Μπόγκαρτ! Εἶμαι ὁ Κοντοστούπης, ὁ τρανὸς καὶ τρομερὸς Κοντοστούπης! Σ' εὐχαριστῶ, Θεοῦλη μου, πού μ' ἔκανες καὶ ξαναθρῆκα τ' ὄνομά μου! Εἶχα χάσει τὸ ὄνομά μου, Ντάνυ! Φαίνεται πὼς μοῦ εἶχε πέσει ἐδῶ, στὸ πάτωμα, καὶ πέφτοντας τώρα τὸ θρῆκα! Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τό... χαστοῦκι! Ἦταν περίφημο!

Μὰ ὁ Κεραυνός δὲν τὸν προσέχει πιά. Στὸ μυαλό του γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει μιὰ παράξενη, μιὰ πολὺ τολμηρὴ σκέψι.

Ὁ ραδιοπομπὸς ἐξέπεμπε τὸ νέο ραδιοκύμα τοῦ Κοντοστούπη, ὅταν οἱ τρεῖς Φλογάνθρωποι διαλύθηκαν κι' ἔγιναν τρεῖς κηλίδες στὸ πάτωμα! Μήπως τοὺς εἶχε σκοτώσει ὁ λεπτὸς ἐκεῖνος διαπεραστικὸς ἦχος;

Ἄν αὐτὸ ἦταν ἀληθινό, ὁ Κεραυνός κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ μοναδικὸ ὄπλο πού θὰ μπορούσε νὰ ἐξοντώσῃ τὶς φριχτὲς στρατιὲς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὶς χίλιες μορφές, τοὺς ἀπαίσιους καὶ τρομακτικoὺς Ἀύλους καὶ Φλογάνθρωπους τοῦ τέταρτου ἀστρου τῆς Μεγάλης Ἀρκτου, τοῦ Χουῖχοῦ!

Σκύβει στὴ συσκευή καὶ γυρίζει τοὺς διάκόπτες. Τὸ κύμα παύει ν' ἀκούγεται. Ὁ Τσιπιτσιπ ἀναστενάζει καὶ συ-

νέρχεται μαζί με τη Νάι-Νάι.
 Ο Κεραυνός σηκώνει τη συσκευή και κατεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα.

— Ντιάνα!, λέει στην αδερφή του. Μου φαίνεται πως θρήκα ή μάλλον ο Κοντοστούπης θρήκε το όπλο που θα έξοντώση τους "Αύλους! "Έλα μαζί μου έξω να το δοκιμάσουμε!

Χωρίς να περιμένη απάντησι, ο Κεραυνός θγαίνει όρμητικά στη θεράντα και κάνει να κατεβή στον κήπο. Μά σταματάει κατάπληκτος. Ο κή-

— Είμαι... θεδουινός!, είπε ο Κοντοστούπης. Πού είναι το αλογό μου;

πος είναι γεμάτος από άχνες μορφές με γουρλωτά άπαίσια μάτια, που προχωρούν προς το σπίτι! Δεκάδες "Αύλοι επιτίθενται για να έξοντώσουν την οικογένεια του Υπεράνθρωπου!

Με γοργές κινήσεις, ο Ντά νυ, άκουμπάει τη συσκευή στο πεζούλι της θεράντας και γυρίζει τα κουμπιά στο κύμα του Κοντοστούπης.

Ο λεπτός διαπεραστικός ήχος άκούγεται πάλι. Οί "Αύλοι κάνουν άκόμα μερικά βήματα κι' έπειτα τα κορμιά τους διαλύονται και χάνονται, ποτίζοντας το χώμα του κήπου!

— Μπράβο!, λέει πίσω του η Ντιάνα. Δεν έμεινε κανένας τους! Το όπλο αυτό είναι πραγματικά έξοντωτικό για τους "Αύλους!

Γυρίζουν μέσα στο σπίτι και, μαζί με τη μητέρα τους, κάνουν πολεμικό συμβούλιο.

— Νομίζω, λέει η "Ελσα, άφου ο πατέρας σας δέν επέστρεψε άκόμα, ότι πρέπει ο Ένας άπό τους δυό σας να πάη στον Πρόεδρο της "Αμερικής και να του άνακοινώση την άνακάλυψί μας!

Ο Κοντοστούπης, που είχε κτεβή στο μεταξύ και παρακολουθούσε την κουβέντα τους, λέει καμαρωτά:

— Την άνακάλυψι του Κοντοστούπης, άγαπητοί μου! Έγώ έκανα την άνακάλυψι αυτή και το νέο κύμα θα μείνη στην ιστορία με τ' όνομα «Κύμα Κοντοστούπης»! Κοντοστούπης ο Κωματοφόρος, ο μεγά-

"Ένας Άυλος είχε αρπάξει
την "Ελσα με τὰ διαφανή
μπράτσα του!

λύτερος, έφευρέτης του κό-
σμου!

Οί άλλοι θάζουν τὰ γέλια
"Η Ντιάνα λέει:

— Ναί, μητέρα! Πρέπει νά
ειδοποιήσουμε τόν Πρόεδρο
της "Αμερικής!

— Πηγαίνω άμέσως!. λέει ό
Κεραυνός. Μείνε έσύ έδω, Ντι
άνα, κοντά στη μητέρα! "Αν
έρθουν "Αύλοι, θα γυρίσης
αυτό, εκείνο κι' εκείνο τό
κουμπί!

Τρέχει στη θεράντα, άπλώ-
νει τὰ μπράτσα του, λυγίζει
καί τεντώνει τὰ γόνατά του
καί άπογειώνεται σάν βολίδα,
μέσα στη νύχτα, πρós την κα-
τεύθυνσι της Ουάσιγκτων, της
πρωτεύουσας της "Αμερικής...

"Η "Αστραπή καί ή "Ελσα

μένουν γιά μερικές στιγμές
σιωπηλές. Ξαφνικά, μιá σκέ-
ψι λάμπει στό μυαλό της Ντι-
άνας.

— Μητέρα!, λέει με ταραχή.
Πρέπει νά σέ αφήσω μόνη!
Θά σοϋ αφήσω τό ραδιοπομ-
πό γιά κάθε ένδεχόμενο! Θά
γυρίσετε τὰ κουμπιά μόλις δñ
τε κανένα "Αύλο!

— Ποϋ θα πäs, Ντιάνα μου;
ρωτάει ή "Ελσα άνήσυχα.

— Μη με ρωτäs, μητέρα!.
άπαντάει τό κοριτσάκι. Πρέ-
πει νά φύγω! "Από αυτό ποϋ
θα κάνω έξαρτώνται πολλά!

"Ανεβαίνει στό δωμάτιό της
καί κατεβαίνει σέ λίγο κρα-
τώντας ένα ραδιοπομπό όμοιο
με τόν άλλο.

Βγαίνει στη θεράντα, λυγι-

ζει και τεντώνει τα γόνατά της και απογειώνεται, με τη ραδιοσυσκευή στην αγκαλιά της. Τό φουστανάκι της και ή μπέρτα της σαλεύουν χαριτωμένα στον άνεμο, καθώς ή Άστραπή πετάει ολόγισια προς τον άστροπλημμυρισμένο ούρανό...

Χωρίς Μήμη!

Σ γυρίσουμε λίγο πίσω και ας παρακολουθήσουμε τον Ύπεράνθρωπο στο πέταγμά του προς το μακρινό άστρο Χουίχοϋ, το τέταρτο της Μεγάλης Άρκτου.

Διασχίζει με άπιστευτη γρηγοράδα την ατμόσφαιρα της Γης και θγαίνει έξω, στο διάστημα, στο άπλοτο κενό που υπάρχει ανάμεσα στα άστρα.

Έκεί, τίποτα δέν εμποδίζει τις κινήσεις του και το πέταγμά του.

Έτσι το κορμί του αναπτύσσει ασύλληπτη ταχύτητα, μεγαλύτερη κι' από την ταχύτητα του φωτός και του ήλεκτρισμού! Περνάει ανάμεσα στους πλανήτες του ήλιακού συστήματος τον λαμπερό Ποσειδώνα, τον Κρόνο και τους άλλους, θγαίνει έξω από το μαγνητικό πεδίο του ήλιου και, με ταχύτητα ακόμα μεγαλύτερη τώρα, ταξιδεύει για τον άπέραντο Γαλαξία, που θαυμάζουμε, στον ούρανό τις ξάστερες νύχτες του καλοκαιριού!

Λίγες ώρες αργότερα, ό πιο δυνατός και ό πιο κατα-

πληκτικός άνθρωπος του σύμπαντος, πλησιάζει στο Χουίχοϋ, το άστρο των "Αύλων!

Κάνει γοργά μια βόλτα γύρω από το άστρο και ανακαλύπτει μέσα σ' ένα μεγάλο κάμπο, μια συγκέντρωση από χιλιάδες "Αύλους, που στέκονται ασάλευτοι και σιωπηλοί οάν να περιμένουν κάτι.

Στο κέντρο του πλήθους είναι προσγειωμένο ένα τεράστιο αερόπλοιο, που θά μπορούσε ίσως να τους χωρέσει όλους!

Ο Ύπεράνθρωπος καταλαβαίνει! Οί "Αύλοι περιμένουν κάποιο μήνυμα Έ κ ε ί ν ο υ από τη Γη, κάποιο ραδιογράφημα ίσως, για να μπουν στο αερόπλοιο, να ξεκινήσουν για τη Γη και να σκορπίσουν εκεί το θάνατο και την τρέλλα!

Ο Ύπεράνθρωπος νοιώθει πώς πρέπει να κινηθή γοργά, να δράση κεραυνοβόλα, αν θέλη να προλάβη την ανεπανόρθωτη εκείνη καταστροφή!

Πώς όμως; Οί "Αύλοι είναι άτρωτοι στα χτυπήματά του! Πώς θά τους εμποδίση να ξεκινήσουν για τη Γη;

Καταστρέφοντας το αερόπλοιο τους! Ναι! "Αν κατάρθωνε να καταστρέψη το αερόπλοιο, οί "Αύλοι θά έμεναν στον πλανήτη τους και ή Γη θά σωζόταν!

Αυτό είναι κάτι που μπορεί να το κάνη ό Ύπεράνθρωπος. Στη δύναμι των χεριών του κανένα μέταλλο στον κόσμο δέν μπορεί να αντίσταθι!

Γέρνει το κεφάλι του προς τα κάτω, τεντώνει τα χέρια

του και τὸ κορμί του καὶ πέ-
σσει πρὸς τὸ ἀερόπλοιο σὰν
βόμβρα ἀεροπλάνου!

Ἡ ταχύτης καὶ ἡ ὁρμή του
εἶναι καταπληκτικὲς καὶ τὸ
κορμί του, καθὼς σκίζει τὸν
ἀέρα, σφυρίζει σὰν σειρήνα
συναγερμού!

Μὰ καὶ οἱ "Αὔλοι δὲν μέ-
νουν ἀργοί! Ἀκοῦνε τὸν ἦχο
καὶ βλέπουν τὸν ἱπτάμενο ἀν-
θρώπο νὰ κατεβαίνει ἀπειλη-
τικά.

Κάποιος, ὁ ἀρχηγὸς τους
ἴσως, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ καὶ
ἐκατοντάδες "Αὔλοι ἀπογειώ-
νονται καὶ πετοῦν πρὸς τὰ
πάνω γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν
ὑπεράνθρωπο, πάνω ἀπὸ τὸ
ἀερόπλοιο!

Καὶ τότε, στὸν ἀέρα, μπρο-
στὰ στὰ ἀπαίσια γουρλωτὰ μὰ
τὰ χιλιάδων ἄλλων "Αὔλων,
ἀρχίζει μιὰ ἄγρια μάχη. Οἱ
γροθιὲς τοῦ μεγαλύτερου ἡ-
ρώος ὅλων τῶν ἐποχῶν δου-
λεύουν γοργὰ καὶ σταθερά,
ἀπωθώντας τοὺς ἀντιπάλους
του, μὰ τὸ μόνο ποῦ κατορ-
θώνουν εἶναι νὰ μεταβάλλουν
τοὺς "Αὔλους σὲ ἰλογάνθρω-
πους καὶ τίποτ' ἄλλο!

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ὁ
ὑπεράνθρωπος εἶναι ζωσμέ-
νος ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ πύρινα
ὄντα, ποὺ ἐξαπολύουν ἐναντί-
ον του ἀπανωτὰ ἕνα ἡλεκτρι-
κὸ ρεῦμα τόσο δυνατό, ὥστε
ὁ ὑπεράνθρωπος κινδυνεύει
νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος
ἀπογειώνονται ὅλο καὶ περισ-
σότεροι "Αὔλοι καὶ ἐπιτίθεν-
ται σὲ πυκνὰ κύματα ἐναντίον
τοῦ φίλου μας, ποὺ ἐξακολου-

θεῖ νὰ παλεύῃ ἀπεγνωσμένα!

Ξαφνικά, ὁ ὑπεράνθρωπος
γιοῦθει дуὸ χεῖλη ψυχρὰ καὶ
ἀποκρουστικά νὰ ἀκουμποῦν
στὸ μέτωπό του!

Κάτι κλονίζεται μέσα του
καὶ ὁ ἥρωάς μας ξεχνάει τὸ
ὄνομά του, τὸν ἑαυτό του, τὴ
γυναῖκα του τὰ παιδιὰ του,
τὰ πάντα!

Παύει νὰ ἀντιστέκεται καί,
ἐνῶ οἱ "Αὔλοι τὸν σέρνουν κά-
τω, στὸ ἔδαφος, αὐτὸς μουρ-
μουρίζει:

— Ποῦ εἶμαι; Ποιὸς εἶμαι;
Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά μου; Τί
γυρεῖω ἐδῶ; Ποιὰ εἶναι τὰ
πλάσματα αὐτά; Τί θέλουν ἀ-
πὸ μένα;

Εἶναι τώρα πιὸ ἡρεμὸς καὶ
πιὸ ἀδύναμος κι' ἀπὸ ἕνα παι-
δάκι. Οἱ "Αὔλοι τὸν τραβοῦν
καὶ τὸν σπρώχνουν κι' αὐτὸς
ἀφήνεται στὰ χέρια τους χω-
ρὶς νὰ προβάλλῃ καμμιὰ ἀντί-
στασι.

Τὰ ἀλλόκοτα διαφανῆ ὄντα
τὸν μπάζουν μέσα στὸ ἀερό-
πλοιο κι' ἔπειτα τὸ ἕνα πίσω
ἀπὸ τ' ἄλλο, μπαίνουν κι' αὐ-
τὰ μέσα. Τὸ ἀερόπλοιο γεμίζει
ἀσφυκτικά ἀπὸ "Αὔλους καὶ
ξεκινάει μ' ἕνα ἀπότομο τινά-
γμα, σφυρίζοντας διαπεραστι-
κά...

Ὁ ὑπεράνθρωπος, ὀρθίος
ἀνάμεσα στὰ φριχτὰ πλάσμα-
τα, δὲν ἀπορεῖ καθόλου γι'
αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν! Εἶναι
ἕνα πλᾶσμα χωρὶς μνήμη καὶ
χωρὶς ὄνομα...

Ἡ μικρὴ Ἀστραπή

ΜΑ ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους σ' ὅλα τὰ πράγματα.

Ἡ ψυχὴ του καὶ τὸ πνεῦμα του ἀντέχουν στοὺς κλονισμοὺς περισσότερο ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ σῶμα του.

Ἔτσι, ἡ ἐπίδρασις τοῦ φιλοῦ τῆς λήθης πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ἀῦλος δὲν κρατάει πολὺ.

Ἀρχίζει νὰ συνέρχεται καὶ νὰ ξαναθρίσκει τὸν ἑαυτό του.

Θυμᾶται ποῖος εἶναι καὶ βλέπει γύρω του τίς χιλιάδες τῶν Ἀῦλων νὰ τὸν κυττάζουν ἀγρυπνᾶ μετὰ μεγάλα, ἀπαίσια, γουρλωτὰ μάτια τους, ἔτοιμοι νὰ χυμῆξουν ἐναντίον του στὴν παραμικρὴ ὑποπτὴ κίνησί του!

Καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ μείνῃ ἥσυχος καὶ ἀκίνητος. Ὅσο δυνατὸς καὶ ταχύς κι' ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ θάλῃ μετὰ τοσούτους ἀντιπάλους, χωρὶς κάποιος νὰ προλάβῃ νὰ τὸν φιλήσῃ σὸ μέτωπο καὶ νὰ τὸν ξαναρρίξῃ στὴ λήθῃ!

Κυττάζει πρὸς τὰ κρυστάλλινα παράθυρα τοῦ ἀερόπλοιου καὶ βλέπει ὅτι τὸ σκάφος ταξιδεύει πρὸς τὴ Γῆ μετὰ ἀπίστευτῃ ταχύτητά, σχεδὸν ἴση μετὰ τὴν ταχύτητα πού εἶχε ἀναπτύξει ὁ Ὑπεράνθρωπος ταξιδεύοντας πρὸς τὸ Χουϊχοῦ!

Καὶ τότε τὰ διαπεραστικὰ μάτια του ξεχωρίζουν μακρὰ,

πολὺ μακρὰ, πρὸς τὸ μέρος τῆς Γῆς, ἓνα κόκκινο σημάδι νὰ πετάει ὀλοταχῶς πλησιάζοντας πρὸς τὸ ἀερόπλοιο!

Τί εἶναι; Μιά ὑποψία περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του, μὰ τὴ διώχνει ἀμέσως. Ὅχι! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ...

Κι' ὅμως σὲ λίγες στιγμὲς τὸ σημάδι μεγαλώνει πλησιάζοντας ὀλοένα καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει μιὰ σιγανὴ κραυγὴ τρόμου.

Εἶναι ἡ Ἀστραπή, ἡ μικροῦλα Ντιάνα! Ἐρχεται σίγουρα, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀγαπημένο της πατέρα, καὶ θὰ πείσῃ κι' αὐτὴ στὰ χέρια τῶν Ἀῦλων! Πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσῃ! Πρέπει νὰ τὴν ἐλδοποιήσῃ νὰ γυρίσῃ πίσω!

Ἀνορθώνει τὸ ἀθλητικὸ κορμί του καὶ οἱ μυῶνες του τεντώνονται καὶ φουσκώνουν! Μὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐκτίναξι, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνοίγει δρόμο ἀνάμεσα στοὺς Ἀῦλους, χτυπώντας τους με γροθιές καὶ κλωτσιές κι' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα σύντομο, μὰ σκληρὸ καὶ ἐξαντλητικὸ ἀγῶνα, κατορθώνει νὰ φτάσῃ κοντὰ σ' ἓνα παράθυρο!

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου, χτυπάει τὸ ἄθραυστο κρύσταλλο μετὰ τὸ κεφάλι του καὶ βγαίνει ἔξω σὰν βολίδα, σπάζοντάς το!

Πετάει γοργὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀστραπῆς, ἐνῶ χιλιάδες Ἀῦλοι ξεχύνονται ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ ὁρμοῦν ξοπίσω του.

— Ἀστραπή! φωνάζει ὁ Ὑ-

περάνθρωπος. Γύρισε πίσω! Θά σέ φιλήσουν στο μέτωπο και θά χαθής μέσα στη λήθη! Γύρισε πίσω, Ήτιάνα!

Μά τὸ κοριτσάκι χαμογελάει. Φτάνει κοντὰ στο πατέρα της κρατώντας μιὰ συσκευή ραδιοπομποῦ.

— Δεν τοὺς φοβόμαστέ πιά, πατέρα! Μποροῦμε νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε χάρις στο «κῦμα Κοντοστούπη»!

— Τὸ «κῦμα Κοντοστούπη»; κάνει μὲ ἀπορία ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί εἶναι αὐτό;

— Ἐνα νέο κῦμα πού ἐξοντώνει τοὺς Ἀύλους! Τὸ ἀνακάλυψε τυχαία ὁ Κοντοστούπης! Κύτταξε τώρα, πατέρα, τί θά συμῆθῃ!

Γυρίζει μερικοὺς διακόπτες καὶ ἕνας λεπτός διαπεραστικός ἤχος ἀκούγεται σάν οφύριγμα παιδιοῦ.

Ὁ οὐρανὸς γύρω τους ἔχει γεμίσει τώρα ἀπο χιλιάδες διαφανή τέρατα με ἀπαίσια γουρλωτὰ μάτια, πού πλησιάζουν ἀπειλητικά.

Στὸ ἀκουσμα τοῦ ἤχου, οἱ Ἀῦλοι σταματοῦν, συσπώνονται καὶ χάνονται! Στὴ θέσι τους πλέει τώρα μέσα στο διάστημα ἕνα πυκνότερο υγρό...

— Καταπληκτικό!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν ἔμεινε κανένας τους! Δὲν θά μπορούσα ποτέ νὰ τὸ πιστέψω αὐτὸ ἂν δὲν τὸ ἔβλεπα μὲ τὰ μάτια μου! Ἀς καταστρέψουμε τώρα τὸ ἀερόπλοιο, πρὶν ξεκινήσουμε γιὰ τὴ Γῆ!...

Τὸ Παράσημ
καὶ ἡ Ναϊ-Ναϊ!

ΙΓΟ ἀργότερα, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπή, πετώντας μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, πλησιάζουν στὴ Γῆ. Ἀπὸ τὴ συσκευή τοῦ ραδιοφώνου, πού εἶναι καὶ δέκτης, μιὰ φωνὴ λέει:

— Ἐδῶ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Ἀμερικῆς! Πρὸς τοὺς ραδιοσταθμοὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὅλου τοῦ κόσμου! Ἐπαναλαμβάνουμε τὸ μήνυμα πού ἔχουμε στείλει πολλὰς φορὲς ὡς τώρα: Ἀνεκαλύφθη τὸ μέσο τῆς καταστροφῆς τῶν φριχτῶν Ἀῦλων καὶ Φλογάνθρωπων, τῶν ἀποκρουστικῶν πλασμάτων πού ἀπειλοῦν τὴν ἀνθρωπότητα! Εἶναι ἕνα νέο ραδιοκῦμα, τὸ ZX137! Καλοῦνται, λοιπόν, ὅλοι οἱ σταθμοὶ νὰ ἐκπέμπουν γιὰ πολλὰς ὥρες τὸ κῦμα αὐτό, ὥστε νὰ ἀπαλλαγῇ ὁλόκληρη ἡ Γῆ ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς!

Ἡ Ἀστραπή γυρίζει ἕνα δυὸ κουμπιὰ τοῦ ραδιοπομποῦ καὶ λέει μὲ τὴν καθαρὴ καὶ ἡρεμὴ φωνή της:

— Ἐδῶ Ἀστραπή, κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Ἐπιστρέφω μὲ τὸν πατέρα μου, τὸν Ὑπεράνθρωπο, ἀπὸ τὸ διάστημα τῶν Κόσμων! Ἡ φυλὴ τῶν Ἀῦλων, πού κατευθυνόταν πρὸς τὴ Γῆ γιὰ νὰ κάνῃ εἰσβολή, ἐξοντώθηκε χάρις στοῦ κῦμα ZX137!

— Συγχαρητήρια, Ὑπεράνθρωποι!, ἀπαντᾷ ὁ Κεντρι-

κός Ραδιοσταθμός της 'Αμερικής. 'Η ανθρωπότης σὰς εὐχαριστεῖ! 'Ο Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς θὰ παρασημοφορήσῃ ἐκεῖνον πού ἀνακάλυψε τὸ ΖΧ137!...

'Αργότερα, στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ Μπάρτον, εἶναι συγκεντρωμένη ἡ οἰκογένεια τοῦ 'Υπεράνθρωπου, καθὼς καὶ ὁ Κοντοστούπης μετὰ τῆς Νάϊ-Νάϊ καὶ ὁ Τσιπιτσιπί...

Τὰ πρόσωπα ὅλων λάμπουν ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ανθρωπότητος καὶ δύσκολα συγκρατοῦν τὰ γέλια τους μετὰ τὰ κωμικά καμώματα τοῦ Κοντοστούπης.

'Ο νάνος, μετὰ τῆς Νάϊ-Νάϊ στὸν ὧμο του, περπατᾷ καμαρωτὰ πέρα-δῶθε μέσα στὸ δωμάτιο. Στὸ στήθος του εἶναι κρεμασμένο ἓνα μικρὸ χρυσοῦ παράσημο μετὰ πολὺ χρωματίνια, πού τοῦ ἔστειλε ὁ Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς, γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ νέου κύματος.

— Κοντοστούπης ὁ Κεραυνοβόλος!, μурμουριρίζει καθὼς πηγαινοέρχεται. "Ὁχι! Δὲν εἶναι πολὺ ὁμορφο αὐτό...

Κοντοστούπης ὁ... 'Αὐλοφάγος! Αὐτὸ εἶναι! "Ἔτσι θὰ μείνῃ τὸ ὄνομά μου στὴν ἱστορία! Κοντοστούπης ὁ 'Αὐλοφάγος!

— Νὰ σοῦ βρῶ ἐγὼ ἓνα ὄνομα!, πετάγεται ὁ Τσιπιτσιπί. Κοντοστούπης ὁ... ὁ Ραντισομπούς!

— "Α, δὲν ὑποφέρεσαι! γρυλλίζει ὁ νάνος. Πολὺ στὸ ρουθοῦνι μοῦ μπαίνει, παλιοτερατάκι! "Θὰ σέ...

"Ὅλοι γύρω του βάζουν τὰ γέλια μετὰ ἐπικεφαλῆς τὸν Τσιπιτσιπί. Γελοῦν κρατῶντας τὴν κοιλιά τους.

— Τί τρέχει; ρωτᾷ ὁ Κοντοστούπης ἀγριεμένος. Τί βλέπετε καὶ γελάτε ἔτσι;

— Κοντοστούπης, λέει ὁ Τσιπιτσιπί, ἡ μαϊμουνίτσα, ἡ Νάϊ Νάϊ, κατὰπτε τό... παράσημό σου!

'Ο νάνος κυττάζει τὸ στήθος του. Τὸ παράσημο ἔχει ἐξαφανισθῇ! 'Η Νάϊ-Νάϊ εἶναι θρονιασμένη τώρα σὲ μιὰ καρέκλα καὶ γλείφει τὰ χεῖλη τῆς σὰν νὰ ἔφαγε κανένα νόστιμο μεζέ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο 'Αστρίτη

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

'Ο Β' Τόμος (τεύχη 9—16) τοῦ «'Υπεράνθρωπου» ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται. Παρακαλοῦνται, λοιπόν, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας ἐπιθυμοῦν νὰ δέσουν τὰ τεύχη 9—16 νὰ τὰ προσκομίσουν εἰς τὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 23) γιὰ νὰ ἀποκτήσουν σειρὰν προτεραιότητος.

'Ο Α' Τόμος (τεύχη 1—8) εἶναι ἤδη ἐτοιμος καὶ πωλεῖται στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 23) ἀντὶ δραχμῶν 20.000.

'Η θιβλιοθήκη ἐκάστου Τόμου κοστίζει 5.000 δραχμὰς. Εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ 'Εξωτερικὸν ὁ Τόμος ἀποστέλλεται μετὰ ἐπιβαρύνειν 1.000 δραχμῶν διὰ ταχυδρομικά τέλη καὶ συσκευασίαν.

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες,

Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφροδῆθηκε! Ἡμεῖν ἀσύγκριτος στὴν περιπέτειά μου αὐτή, ἔ; Κοντοστούπης ὅ... Ἀύλοφάγος, σοῦ λέει, μὲ παράσημο κι' ὅλα τὰ σχετικά! Μόνου πού μου τόφαγε ἡ καταραμένη ἡ Νάϊ-Νάϊ! Τὴν ἄρπαξα ὅμως, τῆς ἔδωσα ρετσίνολαδο καὶ τόβγαλε πάλι τὸ παράσημο ἂν καί... κάπως λερωμένο!

Τώρα, ξέρετε ὅτι τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα τὸ 20ὸ Τεύχος τοῦ «Ὑπεράνθρωπου», θὰ σᾶς προσφέρει κάτι πρωτεφανές:

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

ὅπου ἡ φυλὴ τῶν Ἀτλάντων, πού ζῇ στὰ βάθη τοῦ Ἀτλαντικού, βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμου!

Μπρρρρ! Ρίγος μὲ πιάνει σὰν σκέπτεμαι τὰ συναρπαστικά καὶ γεμάτα ἀγωνία καὶ δρᾶσι ἐπεισόδια πού θὰ ἀπολαύσετε τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα!

Ὁ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Τὸ Γαχυδρομεῖο μας

ΑΔΕΛΦΑΣ ΣΕΤΤΑ, Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ θερμότατα γιὰ τὸ ἐνθουσιῶδες γράμμα σας. Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ ἀφοῦ ἔχω τόσο φαντατικές θαυμάστιες. Νὰ μερικά ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ γράμμα σας: «Ἀναμφιβόλως, χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ σὲ κολακέψουμε, εἶσαι τὸ καλλίτερο τὸ ἰδανικώτερο παιδικὸ περιοδικό, ἢ πιὸ εὐχάριστη καὶ ξεκούραστη ἀπασχόλησις...» Πιστεύουμε καὶ ἐλπίζουμε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σταματήσης.

Τράβα μπροστὰ ἀγαπημένε μας «Ὑπεράνθρωπε» κι' ἐμεῖς πάντα θὰ σὲ ἀγαποῦμε καὶ θὰ σὲ ὑποστηρίξουμε.» * ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΣΚΟΥΡΑΝ, Ξυλόκαστρον: Ὁ τό-

μος ἐστάλη. * Π. ΚΟΥΤΣΟΜΗ-ΤΟΠΟΥΛΟΝ, Καλάμας: Τὰ τεύχη ἐστάλησαν. * ΕΥΣΤ. ΓΙΟΚΑΝ, Τρίπολιν: Τὸ ἐξώφυλλον τοῦ πρώτου τόμου ἐστάλη. * ΣΠΥΡ. ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΝ, Ἀργυροτόλιον: Ἐστάλη τὸ ἐξώφυλλον. * ΔΗΜ. ΧΑΡΙΤΑΤΟΝ, Αἰγίον: Τὸ τεύχος πού ζητήσες ἐστάλη. * Ι. ΒΑΪΤΣΗΝ, Βόλον: Τὸ ἐξώφυλλον ἐστάλη. * ΒΑΣΙΛ. ΓΚΑΛΑΪΤΣΗΝ, Βέρροιν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Κάθε τόμος ἀποτελεῖται ἀπὸ 8 τεύχη καὶ πωλεῖται πρὸς 20.000 δραχμάς. Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ γνωριμία σου. * Β. ΤΖΙΜΟΝ, Σέρρας: Τὰ λόγια σου μὲ συγκίνησαν. Τὸ τεύχος καὶ τὸ ἐξώφυλλο ἐστάλησαν.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν
Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτήσια δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτήσια δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Ἀριθ. 19 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 1)2 καὶ 5
—7 1)2, πλὴν τῶν ἀπογευμάτων
Τετάρτης καὶ Σαββάτου.)

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεωρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 37
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφῶν. 36-373

Ἐκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησῶος 327

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ
Γῆ κινδυνεύει!

2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται.

3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων
Δίσκων.

4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.

5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.

6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.

7) Σύγκρουσις Γιγάντων.

8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει

9) Κεραυνός, ὁ Γυῖς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.

10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.

11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορμοῦν!

12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου

13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν

14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.

15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ

Ζούγκλα!

16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.

17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-

περανθρώπου.

18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ.

19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.

Ὅλοι οἱ φίλαθλοι διαβάθουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἤΧΩ

τὴν Μεγαλυτέρα καὶ Ἐγκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητική Ἑφημερίδα

ΠΡΟΣΕΞΕ!
ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ!

ΘΑ ΒΓΑΛΩ ΤΟΝ
ΑΡΚ ΣΕ ΜΙΑ
ΣΤΙΓΜΗ!

ΕΡΧΕ-
ΤΑΙ!

ΣΩΘΗ-
ΚΕΣ
ΑΡΚ!

ΕΠΑΝΩ
ΤΟΥ
ΑΡΚ!

Ο ΑΡΚ ΝΙΚΑΕΙ. ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΟΙ
ΦΙΛΟΙ ΦΤΑΝΟΥΝ ΣΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙ...

ΛΕΙΠΟΥΝ ΜΕΡΙΚΑ
ΑΠΟ ΤΑ ΡΟΥΧΑ
ΜΟΥ!

ΙΣΩΣ ΤΑ ΠΗΡΑΝ
ΠΙ-ΗΚΟΙ Ή
ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΑΠΟ
ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ
ΜΕΡΟΣ
ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟ!
ΠΟΛΥ ΠΕ-
ΡΙΕΡΓΟ!
ΓΙΑΤΙ ΝΑ
ΚΛΕΨΟΥΝ
ΡΟΥΧΑ ΧΩΡΙΣ
ΑΞΙΑ; ΠΟΛΥ
ΘΑ ΗΘΕΛΑ
ΝΑ ΛΥΣΩ
ΤΟ ΜΥΣ-
ΤΗΡΙΟ
ΑΥΤΟ!